

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΖ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1950

ΑΡΙΘ. 21

Η ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΟΗ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Κατὰ τὴν τῆ 28 λήξαντος μηνὸς ἐπὶ τῆ ἀναμνήσει τῶν πρὸ δεκαετίας, κατὰ τῶν ἐξ Ἰταλίας καὶ Γερμανίας ἐπιδρομῶν, ἐθνικῶν θριάμβων ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τελεσθεῖσαν πανηγυρικὴν εὐχαριστήριον Δοξολογίαν, παρόντων τῶν Α. Α. Μ. Μ. Βασιλέων, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τῶν Ὑψηλ. Πριγκιπισσῶν, τοῦ Προέδρου μετὰ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως, πασῶν τῶν στρατιωτικῶν καὶ λοιπῶν Ἀρχῶν, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ πάντων τῶν ἐπισήμων, ὁ τελεταρχῶν Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἶπε τὴν ἀκόλουθον κατακλειστικὴν τῆς τελετῆς εὐχὴν :

«*Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῆ Σῆ ἀγαθότητι ἐπὶ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν ἤγαγες ἡμᾶς, ἀναμέλραι Σοι ᾠδὴν ἐπινίκιον τῷ Σωτήρι ἡμῶν. Ἴδού οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες ἡμῶν συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ πᾶσα συναγωγὴ λαοῦ ἀνάμνησιν ἐπιτελοῦμεν ἔργου θαυμαστοῦ καὶ μεγάλου, ὃ ἡ δεξιὰ Σου ἐργάσατο ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν. Λαὸς γὰρ πόρωθεν Ἰταμὸς καὶ ἀνελέητος ἀνέβη ὡς λέων ἐκ τῆς μάνδρας αὐτοῦ, ἐξῆρε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐξολοθρεύων ἔθνη, τιθεὶς τὴν γῆν εἰς ἐρήμωσιν καὶ πόλεις καθαιρῶν παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι αὐτάς. Ἐσαλεύθη καὶ ἐντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ! Οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν εἶδον τὰ ὄρη καὶ ἦν τρέμοντα καὶ πᾶσας τὰς θαλάσσας ταρασσομένας, τὸν οὐρανὸν φλεγόμενον καὶ πᾶσας τὰς πόλεις ἐμπεπυρισμένας, καὶ ἐσέδυσαν εἰς τὰ σπήλαια καὶ ἐκρύβησαν εἰς τὰς τάφρους. Καὶ ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς τὸ ἔθνος τὸ ὀπλομάχον καὶ εἶπον ἡμῖν : «*κύψατε ἵνα παρέλθωμεν*», ὃ δὲ λαὸς Σου ἀνέστη καὶ ἐν τῷ ὄνόματι Σου ἡμίνατο αὐτοὺς καὶ ἐδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν καὶ ἐδίωξεν εἰς χιλίους καὶ δύο μετεκίνησαν μυριάδας. Ἀλλ' ἔδει πληρωθῆναι τὴν βουλήν Σου, ὁ Θεός, καὶ ἔστρεψας τὴν νίκην ἡμῶν εἰς ἧτιαν καὶ ἦλθον τὰ ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν Σου καὶ ἐμίαναν τὴν χώραν ἡμῶν. Ἐθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων Σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς σάρκας τῶν δούλων Σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς. Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ καὶ ἐπὶ τὸ ἄλγος τῶν τραυματιῶν Σου προσέθηκαν πληγὰς ἔθου ἡμᾶς ὡς λίθον καταπατούμενον καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγες ἡμᾶς· οἱ μισοῦντες ἡμᾶς διήραζον ἑαυτοῖς καὶ ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν· οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες ἡμῶν ἐτελεύτησαν ἐν λιμῷ, ἐπένηθη ἡ γῆ καὶ ἐκ πάσης οἰκίας ἦρθη εὐφροσύνη καὶ χαρὰ καὶ ἐκλαίωμεν οὐ τοὺς*

τεθνηκότας, οὐδὲ ἐθρηνοῦμεν ἐπ' αὐτούς, ἀλλ' ἐκλαίωμεν κλαυθμῷ τοὺς ἐκπορευομένους, διὰ οὐκ ἦν ἐπιστρέφαι ἐτι καὶ ἰδεῖν τὴν γῆν τῆς πατρίδος αὐτῶν. Ὅτε δὲ συνετελέσθη ἡ πονηρία τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἐπλήσθη ἡ ταπεινωσις ἡμῶν, ἐβρόντησεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος καὶ ὁ Ὑψιστος ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἐξάπεσται βέλη καὶ ἐσκόρπισε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνε καὶ συνετάραξεν αὐτούς· ἅμα τῷ δοξασθῆναι αὐτοὺς καὶ ἐπαρθῆναι ἐκλιπόντες ὡσεὶ καπνὸς ἐξέλιπον. Οἱ μεγαλορρημονοῦντες ἐνεδύσαντο ἀλοχύνῃ καὶ ἐντροπῇ καὶ ἐγενήθησαν αἰχμάλωτοι οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς· διὰ ἡμέρα Κυρίου ἐπὶ πάντα ὑβριστὴν καὶ ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ πάντα ὑψηλὸν καὶ μετέωρον· ὁ γὰρ Δεσπότης Κύριος Σαβαώθ συνταράσσει τοὺς ἐνδόξους μετὰ ἰσχύος, καὶ οἱ ὑψηλοὶ τῆ ὕβρις συντριβήσονται. Διὰ τοῦτο, Κύριε, σήμερον τῆς αἰνέσεώς Σου πλήρης ἡ γῆ ἡμῶν καὶ αἱ ψυχὰι ἡμῶν ἐδγνωμοσύνης πλήρεις βοῶσι πρὸς Σέ. Σὺ Βασιλεὺς ἡμῶν, Σὺ Ἀρχων, Σὺ καὶ Κριτής, διὰ τὴν δικαιοσύνην Σου εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται καὶ τὸ Σωτήριόν Σου εἰς γενεὰς γενεῶν. Τὰς ὁδοὺς Σου, Κύριε, γνώρισον ἡμῖν καὶ τὰς τρίβους Σου δίδαξον ἡμᾶς· νομοθέτησον ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ Σου καὶ δόγησον πάντας ἡμᾶς, τὸν Βασιλέα, τοὺς Ἀρχοντας καὶ τὸν Λαόν, ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν Σου, διὰ ἔτι πολλοὶ κυκλόθεν οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν καὶ μακάριον τὸ ἔθνος οὗ ἔστι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ. Ἐτι δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν μαρτύρων ἀδελφῶν ἡμῶν δεόμεθά Σου, Κύριε, ἵνα ἀβλισθῶσιν ἐν ἀγαθοῖς καὶ ἀναπαύσωνται ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ τὰ ὀσπία αὐτῶν ὡς βοτάνη ἀνατελεῖ, ἵνα οἱ τε ζῶντες καὶ οἱ ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως κεκοιμημένοι εὐχαριστίαν καὶ δόξαν προσφέρωμεν Σοι τῷ Κυρίῳ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

**Η εικοστή όγδόη 'Οκτωβρίου.*—† *Μητροπολίτου Δαρίσης Δωροθέου* Καλώς όμιλείν.—† *Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανού* 'Η απόφασις τής έν Toronto κατά 'Ιούλιον συνελευθούσης Κεντρικής 'Επιτροπής του Παγκοσμίου Συμβουλίου των 'Εκκλησιών και *Εκθεσις περί του αὐτόθι Συνεδρίου.—† *Μητροπολίτου Κερκύρας και Παξών Μεθοδίου* 'Απόφασις περί διευρύνσεως τής κατά τήν 11 Αύγουστου έν Κερκύρα τελομένης τοπικής έορτής του άγ. και θαυματουργού Σπυριδωνος. — **Αμίλια Σ. 'Αλιβιζάτου* Καθηγητοῦ του Πανεπιστημίου 'Αθηνών, Τό νέον δόγμα Α'. — *Παρατηρήσεων Στήλη* : «'Επί τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν μου».—Τὸ παιδομάζωμα. — ΟΗΕ. — *Χρονικά*.

ΚΑΛΩΣ ΟΜΙΛΕΙΝ

Ἔχομεν τὸ δῶρον τοῦ λόγου, πῶς ὅμως τὸ ἐπωφελοῦμεθα; Πότε ὀμιλοῦμεν ὀρθῶς; Ἡ γλῶσσα εἶναι κάτι, ὅπερ ὀφείλομεν νὰ μεταχειρίζομεθα μὲ πολλήν προσοχήν. Τρεῖς κτυπηταὶ λέξεις, «ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης», προεκάλεσαν ἐπανάστασιν εἰς τὸν γαλλικὸν λαόν, ἀνέτρεψαν ὑπάρχουσιν τάξιν καὶ ἡ πυρκαϊὰ ἐξ αὐτῶν κατέφαγε τὰ πάντα. Ἐάν τοιαύτας ἐνεργείας ἔχη ὁ λόγος, τότε καθίσταται σαφές ὅτι ὀφείλομεν νὰ τὸν μεταχειρίζομεθα προσεκτικὰ, ὥστε ὄχι μόνον νὰ μὴ φλυαρῶμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ ζυγίζωμεν κάθε λόγον μας. Εἰς τοῦτο μᾶς συμβουλεύει καὶ ἡ φυσικὴ θέσις τῆς γλώσσης, τοῦ ὄργανου τῆς ὀμιλίας. Ὁ Θεὸς ἐκλείσει τὴν γλῶσσαν μὲ διπλὴν θύραν, κλεισμένην μὲ διπλὴν σειρὰν, τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀδόντας. Πρὶν νὰ ὀμιλήσῃ τις πρέπει νὰ ἀνοίξῃ αὐτὰς τὰς δύο θύρας. Πλήρης εἰκὼν τῆς συμβολῆς τοῦ Θεοῦ «Μὴ ὀμιλεῖ ἀπερισκέπτως» ('Εκκλ.5,1). Τὰ λόγια μας πρέπει νὰ εἶναι ὀλίγα, καὶ ὁ Ἐκκλησιαστὴς ἐν συνεχείᾳ διδάσκει «οἱ λόγοι σου ὀλίγοι».

Ὁ πολλὰ φλυαρῶν αὐτὸς δὲν δύναται νὰ σκεφθῆ, δὲν δύναται πολλάκις νὰ ἔχη συνείδησιν τῶν λεγομένων καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν. Διὰ τοῦτο παρατηροῦνται εἰς αὐτὸν καὶ αἱ συχνότεραι ἐπαναλήψεις. Αὐτὸς δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχη συνείδησιν τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς βαρύτητος τῶν λόγων, καὶ διὰ τοῦτο δημιουργεῖ μέγα κακὸν διὰ τῆς γλώσσης του. Πόσον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἐκφράζωμεν κάτι εἰς μικρὸν καὶ σαφῆ τύπον! Καὶ ἔχομεν πολλάκις καιρὸν διὰ νὰ σκεφθῶμεν. Πόσαι ὠραι μοναξιάς ὑπάρχουν διὰ τὴν σκέψιν, κατὰ τὴν ἐγρήγορσιν, κατὰ τὸν περίπατον, κατὰ τὴν κατάκλισιν. Τότε κανεὶς δύναται νὰ σκεφθῆ, πῶς θὰ δυνηθῆ νὰ δώσῃ ἀναγκαίαις πληροφορίας μὲ ὀλίγα καὶ σαφῆ λόγια. Τὸ ἀντίθετον φέρει διαμάχην πολλάκις καὶ τὰ παρεπόμενα. Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ : «ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ καὶ οὐ, τὸ δὲ περισσὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν».

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πλούσιον ἐσωτερικὸν κόσμον. Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι εἰς αὐτὸν ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται, σκέψεις, σχέδια, ἀγάπη, μέριμνα, ἔρευνα, ἀναζήτησις, ὅλα δὲν φαίνονται, εἶναι κεκρυμμένα. Καὶ ὑπάρχει δι' ὅλα αὐτὰ μία ἰδιαίτερα θύρα, ἡ ὁποία ἀνοίγει τὸ δωμάτιον αὐτὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου, αὕτη εἶναι ὁ λόγος. Εἶναι δυνατὸν ὅμως ἐκεῖ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν νὰ μὴ εἶναι ὅλα διευθετημένα ἐν τάξει, ὥστε νὰ εἶναι μαζί καλὸν καὶ κακὸν, εὐγενές καὶ ἀκάθαρτον. Ἡ συγκράτησις τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡ ἐκκαθάρσις, ἀπαιτεῖ κόπον καὶ ὀφείλει κανεὶς νὰ ἀγωνισθῆ δι' αὐτό. Καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει εἰς μερικοὺς ἀνθρώπους ὅπως εἰς τὰ παιδιὰ ὅταν εἶναι εἰς τὸν δρόμον καὶ βλέπουν ὅτι κάποιος ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ τὸ δωμάτιον δὲν εἶναι εὐτρεπισμένον, τρέχουν τότε καὶ μαζεύουν ὅλα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ πράγματα εἰς μίαν γωνίαν καὶ τὰ σκεπάζουν καὶ ἔτσι νομίζουν ὅτι ὅλα διηυθετήθησαν. Δύναται τοῦτο νὰ ὀλομασθῆ τάξις; Τὸ αὐτὸ πολλάκις κάμνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων τὸ ἐσωτερικὸν δὲν εἶναι ἐν τάξει. Λαμβάνουν τὸν λόγον καὶ ὀμιλοῦν καὶ ρίπτουν ἔτσι τὸν λόγον ὡς σκέπασμα πάσης ἀταξίας. Ψεύδονται πολλάκις οὕτω καὶ ἐμπαίζουν. Ὁ λόγος πλέον τότε δὲν εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀλλὰ σκέπασμα ἀταξίας. Τοῦ δώρου λοιπὸν τῆς γλώσσης γίνονται κατάχρησις. Ἡ θέλει τις νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ δυσαρρεσκείας, ἀπὸ φράσεων καὶ ἐρωτήσεων περιέργων, ἀντί, ὡς ὀφείλει, νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ ἀπωθήσῃ ἀδικαιολογήτους ἐρωτήσεις, ἢ ἐν τῇ ἀπαντήσῃ νὰ δείξῃ φρόνησιν, καταφεύγει εἰς τὸ ψεῦδος, ὅπερ μεταχειρίζεται τὸ ὑποστηρίζον τεῖχος διὰ νὰ κρατήσῃ μακρὰν τὴν κασθῆν.

Οὕτω πῶς δὲν ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὅταν πολλάκις παίζωμεν μὲ διφορούμενα. Βέβαια φαινόμεθα δίκαιοι ὅταν κρύπτωμεν ἐν ἐμπιστευθῆν εἰς ἡμᾶς μυστικὸν καὶ τοῦτο εἶναι καθῆκον. Κατὰ συνήθειαν ὅμως εἰς τοὺς λόγους δὲν εἴμεθα σαφεῖς, ἀληθεῖς, προσεκτικοί, θεωροῦμεν ὅτι ἐν ψεῦδος ἢ διάφοροι μὴ ἀναγκαῖαι ἢ ἔντιμοι προφάσεις εἶναι ἰσχυρὸν τεῖχος καὶ μᾶς στηρίζει. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν καιρὸν φανεροῦνται καὶ ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ἂν συμβῆ καμμιά φορά νὰ μὴ τὰ φέρῃ εἰς φῶς ὁ ἐπίγειος ἥλιος, τὰ φέρει ὅμως ἀσφαλῶς ὁ οὐράνιος, ὅταν θὰ σταθῶμεν ἐνώπιον Ἐκεῖνου, "Ὅστις εἶναι ἡ ἀλήθεια, "Ὅστις εἶπεν «Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ».

Πόσον εὐπροσήγορος καὶ φιλόφρων ἦτο ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ὀμιλίαν Του. Ἀκούει κανεὶς τὸν τρόπον τοῦ συναισθήματος ὅταν λέγῃ πρὸς τὴν κλαίουσιν χήραν μητέρα «Μὴ κλαῖτε». Ἀνακαλύπτει τις ὀρισμένως τὴν ἀγαπῶσαν καρδίαν ὅταν τὸν ἀκούῃ νὰ λέγῃ πρὸς τὴν πάσχουσαν «Θάρσει θύγατερ». Πλημμυρίζει ἡ καρ-

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΤΟΡΟΝΤΟ ΚΑΤΑ ΙΟΥΛΙΟΝ
ΣΥΝΕΛΘΟΥΣΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι, καὶ τὸ
Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν.

Εἰσαγωγή.

Ἡ πρώτη ἐν Ἀμστερδαμ Συνέλευσις ἀπεδέχθη τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν «περὶ τοῦ κύρους τοῦ Συμβουλίου» :

«Τὸ Παγκ. Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπαρτίζεται ἐξ Ἐκλῶν, αἵτινες ἀναγνωρίζουν τὸν Ἰ. Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα. Εὐρίσκουν τὴν ἐνότητα αὐτῶν ἐν Αὐτῷ. Δὲν εἶνε οἱ δημιουργοὶ τῆς ἐνότητος αὐτῶν. Εἶνε Θεοῦ τὸ δῶρον. Ἀλλὰ γινώσκουν, ὅτι εἶνε καθήκον των νὰ συντελέσουν ἀπὸ κοινοῦ, ὥστε ἡ ἐνότης αὐτὴ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ τῇ

.....
δία μας ὅταν ἐν τῷ Σταυρῷ Τὸν ἀκούωμεν νὰ λέγῃ πρὸς τὸν εὐγνώμονα Ληστὴν «Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ». Ὁ λόγος Του ἐδῶ εἶναι γέφυρα ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Πόσον καλῶς ἐγνώριζε νὰ ὁμιλῇ ὁ Σωτὴρ κατὰ τὸν τόνον καὶ τὸ περιεχόμενον.

Δίδομεν καὶ ἡμεῖς προσοχὴν εἰς τὸν τόνον καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ὁμιλιῶν μας; Ἄς ἀκούσωμεν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον συμβουλευόμενον «Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι» (Κολ. 4,6). Οἱ τραγουδισταὶ κοπιᾶζουν νὰ καταστέλουν καὶ ἐξαλείψουν μερικὰ φυσικὰ ἐλαττώματα τῆς γλώσσης καὶ τῆς ὁμιλίας των. Πόσῳ μᾶλλον πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ κοπιᾶσωμεν ὥστε νὰ καταστήσωμεν τὸν λόγον μας σαφῆ, εἰλικρινῆ, ἀληθῆ. Αὐτοὶ κοπιᾶζουν διὰ νὰ θριαμβεύσουν καὶ νὰ ζήσουν διὰ τῆς φωνῆς των ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ κοπιᾶσωμεν διὰ νὰ θριαμβεύσωμεν διὰ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας καὶ νὰ ζήσωμεν διὰ τοῦ λόγου τῆς εἰλικρινείας.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὸ δῶρον αὐτὸ διὰ νὰ ὁμιλῶμεν ὀρθῶς καὶ ἀληθῶς. Βλέπομεν εἰς πολλὰ παιδιὰ τὴν ἀθλιότητα ἐξ ἀντιθέτου, ὅταν δὲν δύνανται νὰ χειρίζονται τὴν γλῶσσάν των. Τὸ καλῶς ὁμιλεῖν εἶναι ὑποχρέωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐναντι τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἐναντι τῆς κοινωνίας. Εἶναι προτέρημα ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως. Καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ἡμεῖς καλὴν κάμωμεν χρῆσιν τοῦ δώρου αὐτοῦ, τότε ὁ Θεὸς δὲν θὰ μετανοήσῃ διότι μᾶς ἔδωκεν αὐτό, ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις Του θὰ εἶναι μεγάλη ὅταν βλέπῃ τὸν ὁμιλοῦντα, τὸν προσευχόμενον, τὸν ψάλλοντα ἄνθρωπον ὅτι ὁ λόγος του εἶναι σύμφωνα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Θεοῦ.

Τὸ καλῶς ὁμιλεῖν εἶναι ἀρετὴ καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν εὐλογεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

† Ὁ Λαρίσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ζωῆ. Τὸ Συμβούλιον ποθεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ τὰς Ἐκκλῆσας, αἵτινες εἶνε τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ μέλη ὡς ὄργανον, δι' οὗ δύνανται κοινῇ νὰ μαρτυρήσουν, ὅτι ὑπακούουν εἰς τὸν Ἰ. Χριστὸν καὶ νὰ συνεργασθοῦν εἰς ζητήματα, ἀπαιτοῦντα κοινὴν ἐνέργειαν. Ἀλλὰ τὸ Συμβούλιον οὐδαμῶς ἐπιθυμεῖ νὰ σφετερισθῇ οἰονδήποτε ἔργον, ὅπερ ἀνήκει ἤδη εἰς τὰς συνιστώσας αὐτὸ Ἐκκλησίας, ἢ ν' ἀσκῆσιν ἔλεγχον ἐπ' αὐτῶν ἢ νὰ νομοθετήσῃ δι' αὐτάς. Κωλύεται ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ νὰ πράξῃ τοῦτο. Πλὴν τούτου, τὸ Συμβούλιον, καίπερ σοβαρῶς ἐπιζητοῦν κοινότητα σκέψεως καὶ ἐνεργείας δι' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη, ἀποκροεῖ πᾶσαν σκέψιν ν' ἀποβῇ ἐν μοναδικῶν ἐκκλησιαστικῶν συγκρότημα, ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῶν Ἐκκλῶν, αἵτινες συνηγάθησαν ἵνα συγκροτήσουν τὸ Συμβούλιον, ἢ κατασκευάσῃ δεσποζόμενον ὑπὸ μιᾶς συγκεντρωμένης διοικητικῆς αὐθεντίας.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συμβουλίου εἶνε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐνότητά του κατ' ἄλλον τρόπον. Ἡ ἐνότης πηγάζει ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἣτις, συνδέουσα τὰς ἀπαρτιζούσας Ἐκκλῆσας πρὸς Αὐτόν, συνδέει αὐτάς πρὸς ἀλλήλας. Σοβαρὰ ἐπιθυμία τοῦ Συμβουλίου εἶνε, ὅπως ὅλαι αἱ Ἐκκλῆσαι οὐδεθοῦν στενωτέρον μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐντεῦθεν στενωτέρον πρὸς ἀλλήλας. Ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης Του θὰ ἐπιθυμοῦν συνεχῶς νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ ἀλλήλων καὶ νὰ ἐνισχύουν ἀλλήλας ἐν τῇ Λαρείᾳ καὶ τῇ μαρτυρίᾳ «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζουσαι καὶ οὕτως ἀναπληροῦσαι τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ δὴλωσις αὐτὴ ἀπήντησεν αὐθεντικῶς εἰς τινα τῶν ἐρωτημάτων, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν φύσιν τοῦ Συμβουλίου. Ἄλλ' εἶνε πρόδηλον, ὅτι ἄλλα ἐρωτήματα νῦν τίθενται καὶ πρέπει νὰ γίνῃ μίᾳ ἀπόπειρα εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν, ἰδιαιτέρως ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐμφανίζονται πολλὰ ἔσφαλμένα καὶ ἀνακριβεῖς ἀντιλήψεις περὶ τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ἀνάγκη νεωτέρας Δηλώσεως.

Τὸ Παγκ. Συμβ. τῶν Ἐκκλ. παρουσιάζει νέαν καὶ ἄνευ προηγουμένου ἀντίληψιν τοῦ προβλήματος τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων. Ὁ σκοπὸς καὶ ἡ φύσις του εὐκόλως δύνανται νὰ παρεξηγηθοῦν. Θὰ εἶνε ἐπομένως σωτήριον, ἂν δηλώσωμεν σαφῶς καὶ ὀριστικῶς τί εἶνε τὸ Παγκ. Συμβ., καὶ τί δὲν εἶνε.

Ὁ ἀκριβέστερος αὐτὸς καθορισμὸς ἐνέχει δυσκολίας τινάς. Δὲν εἶνε ἄνευ σημασίας τὸ γεγονός, ὅτι αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι ἀπέφυγον νὰ δώσουν λεπτομερείας καὶ ἀκριβεῖς ὁρισμοὺς περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν τοῦτο ἀληθεύῃ δι' αὐτάς, δὲν θ' ἀναμελῖν κανεὶς, ὅτι τὸ Συμβούλιον θὰ δυνηθῇ εὐκόλως νὰ ἐπιτύχῃ ὁρισμόν, ὅστις ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅλας τὰς διαφόρους Ἐκκλησιολογίας τῶν ἀπαρτιζουσῶν αὐτὸ μελῶν-Ἐκκλησιῶν. Τὸ Παγκ.

Συμβ. ασχολείται περί διαιρέσεις μεταξύ των ύφισταμένων 'Εκκλ., αΐτινες ἔδει νὰ μὴ ὑπάρχουν, διότι ἀντίκεινται εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς 'Εκκλησίας. Τοιαύτη κατάστασις δὲν δύναται ν' ἀντιμετωπισθῇ δι' ὄρων δεδομένων ὑπὸ ἀνεγνωρισμένων προηγουμένων. Τὸ κύριον πρόβλημα εἶνε πῶς θὰ δυνηθῇ κανεῖς νὰ διατυπώσῃ τὰ ἐκκλησιολογικὰ συμπεράσματα ἐνὸς σώματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντιπροσωπεύονται τόσαι διάφοροι ἀντιλήψεις περὶ 'Εκκλησίας χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ τὰς κατηγορίας ἢ τὴν γλῶσσαν μιᾶς ἰδιαιτέρας ἀντιλήψεως περὶ τῆς 'Εκκλησίας.

Ὅπως διασαφηνίσωμεν τὴν σημασίαν τοῦ Π.Σ.Ε. θὰ πράξωμεν ἄριστα ἂν ἀρχίσωμεν ἀπὸ σειρᾶς ἀρνήσεων, ὥστε ν' ἀπομακρύνωμεν ἐξ ἀρχῆς παρεξηγήσεις τινάς, αΐτινες δύναται εὐκόλως νὰ γεννηθοῦν ἢ ἐγεννήθησαν συνεπείᾳ τοῦ καινοφανοῦς καὶ ἄνευ προηγουμένου χαρακτήρος τῆς ὑποκειμένης ἀντιλήψεως.

Τί δὲν εἶνε τὸ Π.Σ.Ε.

α' *Τὸ Π.Σ.Ε. δὲν εἶνε καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γίνῃ «Υπὲρ-Ἐκκλησία».* Δὲν εἶνε Ὑπερεκκλησία. Δὲν εἶνε ἡ Παγκόσμιος 'Εκκλ(α). Δὲν εἶνε ἡ Una Sancta, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦν τὰ Σύμβολα. Ἡ παρεξήγησις αὐτῆ ἐπαναλαμβάνεται, καίτοι ἀπεκρούσθη ὅσον ἦτο δυνατόν σαφῶς εἰς τὰς ἐπισήμους δηλώσεις τοῦ Συμβουλίου. Στηρίζεται εἰς πλήρη ἄγνοιαν τῆς πραγματικῆς καταστάσεως ἐντὸς τοῦ Συμβουλίου. Διότι ἂν τὸ Συμβούλιον ἠθέλε κατά τινὰ τρόπον νὰ παραβιάσῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ Καταστατικοῦ του, ὅτι δὲν δύναται νὰ νομοθετῇ ἢ νὰ ἐνεργῇ διὰ λ)σμὸν τῶν ἀπαρτιζουσῶν αὐτὸ ὡς μελῶν 'Εκκλ(ῶν), θὰ ἔπαυε νὰ ἔχη τὴν ὑποστήριξιν τῶν μελῶν του.

Ὅμιλοῦντες περὶ «μελῶν-Ἐκκλησιῶν», ἐπαναλαμβάνομεν φράσιν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Π.Σ.Ε.: «Ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Συμβουλίου οὐδὲν σημαίνει, ὅτι αἱ 'Εκκλησίαι ἀνήκουν εἰς ἕν Σῶμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λάβῃ ἀποφάσεις δι' αὐτάς. Ἐκάστη 'Εκκλ(α) διατηρεῖ τὸ καταστατικὸν τῆς δικαίωμα νὰ ἐγκρίνῃ ἢ ν' ἀπορρίψῃ δηλώσεις ἢ ἐνεργείας τοῦ Συμβουλίου. Τὸ κύριον τοῦ Συμβουλίου συνίσταται μόνον ἐν τῇ βαρύτητι, τὴν ὁποῖαν ἀποκτᾷ ἐν ταῖς 'Εκκλησίαις διὰ τῆς σοφίας του» (William Temple, ἀρχιεπίσκ. Ὑόρκης).

β' *Ὁ σκοπὸς τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν εἶνε νὰ διαπραγματεύεται ἐνώσεις μεταξύ τῶν 'Εκκλησιῶν, ὅπερ δύναται νὰ γίνῃ μόνον ὑπὸ τῶν 'Εκκλησιῶν των, ἐνεργουσῶν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, ἀλλὰ νὰ φέρῃ τὰς 'Εκκλ. εἰς ζῶσαν ἐπαφὴν πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ προαγάγῃ τὴν μελέτην καὶ τὴν συζήτησιν τῶν ζητημάτων τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος.*

Δι' αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν του τὸ Συμβούλιον μαρτυρεῖ τὴν ἀνάγκην σαφεστέρως ἐκδηλώσεως τῆς μοναδικότητος τῆς 'Εκκλ. τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ παραμένει δικαίωμα καὶ καθῆκον ἐκάστης 'Εκκλησίας νὰ

ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς οἰκουμενικῆς αὐτῆς ἐμπειρίας τοιαῦτα συμπεράσματα, ὡς αἰσθάνεται ἑαυτὴν ὑπόχρεω νὰ πράξῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδίων αὐτῆς πεποιθήσεων. Καμμία ἐπομένως 'Εκκλησία δὲν πρέπει νὰ φοβῆται ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. θὰ ἐκβιάσῃ αὐτὴν νὰ λάβῃ ἀποφάσεις ἀναφερομένας εἰς ἔνωσιν μετ' ἄλλων 'Εκκλησιῶν.

γ' *Τὸ Π.Σ.Ε. δὲν δύναται καὶ δὲν ὀφείλει νὰ βασίζεται ἐπὶ οἰασθήσοι ἰδιαιτέρας ἀντιλήψεως περὶ τῆς 'Εκκλησίας. Δὲν προδικάζει ἄρα τὸ ἐκκλησιολογικὸν πρόβλημα.*

Συχνάκις ὑπεδείχθη, ὅτι ἡ κυριαρχοῦσα ἢ ὑποκειμένη ἀντιλήψις τοῦ συμβουλίου εἶνε ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς 'Εκκλησίας, ἢ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Σχολῆς-σκέψεως. Εἶνε δυνατόν βεβαίως εἰς ἕν ἰδιαιτερον Συνέδριον ἢ εἰς μίαν ἰδιαιτέραν Δῆλωσιν ν' ἀνεύρη τις ἵχνη τῆς ἰσχυρᾶς ἐπιδράσεως μιᾶς παραδόσεως ἢ θεολογίας. Τὸ Συμβούλιον ὡς τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ γίνῃ τὸ ὄργανον μιᾶς Ὁμολογίας ἢ μιᾶς Σχολῆς χωρὶς ν' ἀπολέσῃ αὐτὸν τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Ὑπάρχει χῶρος καὶ διάστημα ἐν τῷ Π.Σ. διὰ τὴν 'Εκκλησιολογίαν ἐκάστης 'Εκκλησίας, ἣτις εἶνε ἐτοιμὴ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν συνδιάλεξιν καὶ ἣτις ἴσταται ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ Συμβουλίου ὡς «Κοινωνίας 'Εκκλ(ῶν), αΐτινες ἀποδέχονται τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰ. Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα».

Τὸ Π.Σ. ὑφίσταται πρὸς τοῦτο, ὅπως αἱ διαφορῶν 'Εκκλησίαι ἀντιμετωπίζον τὰς διαφορῶν καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμία 'Εκκλησία εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ μεταβάλῃ τὴν 'Εκκλησιολογίαν τῆς, διότι ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Π.Σ.

δ' *Τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν συνεπάγεται ὅτι 'Εκκλησία τις θεωρεῖ τὴν ἰδίαν αὐτῆς περὶ 'Εκκλησίας ἀντιλήψιν ὡς σχετικὴν ἀπλῶς.*

Ὑπάρχουν κριτικοὶ καὶ οὐχὶ σπανίως φίλοι τῆς Οἴκουμ. Κινήσεως, οἵτινες ψέγουν καὶ ἐπαινοῦν αὐτὸ διὰ τὸν δῆθεν ἐν αὐτῷ Latitudinarianism (εὐρύτητα ἀντιλήψεων, ὄρος θεολογικός). Κατ' αὐτούς, ἡ Οἴκουμ. Κίνησις ὑποστηρίζει τὴν θεμελιώδη ἰσότητα ὄλων τῶν Χριστιαν. διδ(λ)ιῶν καὶ ἀντιλήψεων περὶ 'Εκκλησίας καὶ διὰ ταῦτα δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀληθείας. Ἡ παρεξήγησις αὐτῆ προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι ἡ οἰκουμενικότης ἐν τῷ πνεύματι αὐτῶν ταυτίζεται πρὸς ἰδιαζούσας θεωρίας περὶ ἐνότητος, αΐτινες ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ οἰκουμενικῇ ἱστορίᾳ, ἀλλ' αΐτινες δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὴν κοινὴν ἄποψιν τῆς Κινήσεως ὡς ὄλου καὶ οὐδέποτε ἐπισήμως ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τοῦ Π.Σ.

ε' *Τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν συνεπάγεται τὴν ἀποδοχὴν ἐιδικῆς διδασκαλίας ἀφορώσης τὴν φύσιν τῆς 'Εκκλησιαστικῆς ἐνότητος.*

Τὸ Συμβούλιον ὑποστηρίζει τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὑπάρχουν τοιοῦτοι, οἵτινες ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐνότητα καθ' ὄλοκληρίαν ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς

πλήρη συμφωνίαν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς διδῆς. "Ἐτέροι, οἵτινες ἀντιλαμβάνονται αὐτὴν κυρίως ὡς μυστηριακὴν κοινωνίαν στηριζομένην ἐπὶ κοινῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. "Ἄλλοι, οἵτινες θεωροῦν ἀμφότερα ἀπαραίτητα. "Ἄλλοι, οἵτινες θὰ ἀπῆλθον ἐνότητά εἰς θεμελιώδη τινα Πίστεως καὶ Διοικήσεως. "Ἄλλοι, οἵτινες ἐκδέχονται τὴν μίαν Ἐκκλησίαν ἀποκλειστικῶς ὡς μίαν παγκόσμιον πνευματικὴν ἀδελφότητα, ἣ φρονοῦν, ὅτι ὁρατὴ ἐνότης εἶνέ τι ἐπουσιῶδες ἢ ἀνεπιθύμητον. Ἄλλ' οὐδεμία τῶν ἐκδοχῶν αὐτῶν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ Οἰκουμένη θεωρία. Τὸ πλήρες σημεῖον τῆς Οἰκουμένης συνδιαλέξεως εἶνε ἀκριβῶς ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐκδοχαὶ εἰσέρχονται εἰς δυναμικὰς σχέσεις πρὸς ἀλλήλας.

Ἰδιαίτερος τὸ ἀποτελεῖν μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν σημαίνει ἀποδοχὴν ἢ ἀπόρριψιν τῆς διδῆς ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας συνίσταται εἰς τὴν ἐνότητα τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας. Οὕτω ἡ δῆλωσις τῆς Ἐγκυκλίου *Mystici Corporis* ἢ ἀφορῶσα ὅτι αὐτὴ θεωρεῖ ὡς τὴν πλάνην «πνευματικωτέρας ἀντιλήψεως τῆς ἐνότητος», δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ Π.Σ.Ε. Τὸ Π.Σ. δὲν φαντάζεται «μίαν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ ἢ ψηλαφήσῃ, ἣτις θὰ ἦτο καθαρὸς πνευματικὴ καὶ ἐν τῇ ὁποῖα πολυάριθμα χριστιανικὰ σωματεῖα, καίπερ διῆσταμένα ἐν ἐν ζητήμασι πίστεως, θὰ ἦσαν οὐχ ἦττον ἠνωμένα δι' ἐνὸς ἀοράτου δεσμοῦ». Τὸ Π.Σ. ἐν τούτοις περιλαμβάνει Ἐκκλησίας, αἵτινες πιστεύουν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐσιωδῶς εἶνε ἀόρατος, ὡς καὶ τοιαύτας, αἵτινες πιστεύουν ὅτι ἡ ὁρατὴ ἐνότης εἶνέ τι οὐσιῶδες.

Αἱ βασικαὶ ἀντιλήψεις τοῦ Π.Σ.Ε.

Ὁφειλομεν νὰ προσπαθήσωμεν νῦν, ὅπως ὀρίσωμεν τὰς θετικὰς ἀντιλήψεις, ἐφ' ὧν βασιίζεται τὸ Π.Σ.Ε., καὶ τὰς ἐκκλησιολογικὰς συνεπειὰς διὰ τὰς ἀποτελεσάσας μέλη αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

α' Αἱ Ἐκκλησιαί-μέλη τοῦ Συμβουλίου πιστεύουν ὅτι συνομιλία, συνεργασία καὶ κοινὴ μαρτυρία τῶν Ἐκκλησιῶν ὀφείλου νὰ στηρίζονται ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀναγνωρίσεως, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ θεία κεφαλὴ τοῦ σώματος.

Ἡ θέσις τοῦ Π.Σ.Ε. εἶνε ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κεντρικοῦ γεγονότος ὅτι «θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κεκλιμένον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστὸς». Ἡ φράσις αὐτὴ ἐκφράζει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας εἶνε «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν», "Ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ συνάγῃ τὰ τέκνα Αὐτοῦ καὶ Αὐτὸς νὰ οἰκοδομῇ τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ.

Ἐντεῦθεν καὶ σχέσις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν δύναται νὰ ὑφίσταται ἢ νὰ ἐλπίζεται, ἂν μὴ ἔχῃ τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὴν κοινὴν ὑποταγῆν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του. Ἐκ διαφόρων ἀπόψεων Ἐκκλησιαί ἐρωτοῦν: «Πῶς δύνανται ἄνθρωποι

μετ' ἀντιθέτων πεποιθήσεων ν' ἀνήκουν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὁμοσπονδίαν τῶν πιστῶν;» Σαφῆς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἐδόθη ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Ἐδιμβούργου τῷ 1937. «Παρ' ὅλας τὰς διαφορὰς ἡμῶν, ὁ κοινὸς ἡμῶν διδάσκαλος καὶ Κύριος εἶνε εἰς . . . ὁ Ἰ. Χριστὸς, "Ὅστις θὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς στενωτέραν ὀλογὴν συνεργασίαν πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ». Τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Ἰ. Χριστὸς εἶνε ἡ κεφαλὴ τοῦ λαοῦ Του, πείθει ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἀναγνωρίζουν Αὐτόν, ὅπως εἰσέλθουν εἰς πραγματικὰς καὶ στενάς σχέσεις πρὸς ἀλλήλους . . . καὶ ἂν διαφέρουν ἀπ' ἀλλήλων ἐν πολλοῖς σπουδαίοις σημείοις.

β' Αἱ Ἐκκλησιαί-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. πιστεύουν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Κ. Διαθήκης ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶνε Μία.

Ἡ Οἰκομ. Κίνησις ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν τῆς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἄρθρον αὐτὸ τῆς Πίστεως ἐπεβλήθη εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς πολλὰς Ἐκκλησίας μετ' ἀναποδράστου δυνάμεως. Ἐφ' ὅσον ἀντιμετωπίζουσι τὴν σύγκρουσιν μεταξὺ τῆς ἀληθείας ὅτι ὑπάρχει καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ εἰμὴ Μία μόνη Ἐκκλ. Χριστοῦ, καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ὑπάρχουν τόσῳ πολλαὶ Ἐκκλησιαί, αἵτινες ἀξιοῦν, ὅτι εἶνε Ἐκκλησιαί τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκονται εἰς ζῶσαν ἐνότητα πρὸς ἀλλήλας, αἰσθάνονται ἰερὰν δυσἀρέσκειαν διὰ τὴν παρουσίαν κατάστασιν. Αἱ Ἐκκλησιαί ἀντιλαμβάνονται, ὅτι εἶνε ἀπλοῦν χριστιανικὸν καθῆκον δι' ἐκάστην Ἐκκλησίαν νὰ πράξῃ ὅ,τι δυνατόν, ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἐκδηλωθῇ ἐν τῇ μοναδικότητι τῆς καὶ ἐργάζεται καὶ προσεύχεται, ὅπως ἡ βουλή τοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἐκπληρωθῇ.

γ' Αἱ Ἐκκλησιαί-μέλη ἀναγνωρίζουν, ὅτι τὸ ἀποτελεῖν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶνε περιεκτικώτερον (more inclusive) ἢ τὸ ἀποτελεῖν μέλος τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ ζητοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς ζῶσαν ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐκτὸς τῶν ἰδίων τάξεων, αἵτινες ὁμολογοῦν τὴν Κυριότητα τοῦ Χριστοῦ.

"Ὅλαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησιαί, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς, δέχονται ὅτι δὲν ὑπάρχει πλήρης ταυτότης μεταξὺ τοῦ εἶναι μέλος τῆς παγκοσμίου (καθολικῆς) Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εἶναι μέλος τῆς ἰδίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουσαι ὅτι ὑπάρχουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας extra muros, ὅτι οὗτοι aliquo modo ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει «ἐκκλησία ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας». Ἡ ἀναγνώρισις αὐτὴ ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ Ἐκκλησιαί, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, δέχονται ὡς ἔγκυρον τὸ Βάπτισμα τὸ τελεσθὲν ὑπὸ ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

Ἄλλ' ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: Τίνες αἱ συνέπειαι, αἵτινες δέον νὰ ἐξαχθοῦν ἐκ τῆς διδασκαλίας ταύτης; Συχνότατα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

ιστορία αἱ Ἐκκλησῖαι ἐξήγαγον μόνον τὰς ἀρνητικὰς συνεπειάς, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν σχέσεις πρὸς τὰς εὐρισκομένας ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῶν ὀλομελείας.

Ἡ ἀντίληψις αὕτη, ἣτις ὑπόκειται εἰς τὴν Οἰκουμ. Κίνησιν, εἶνε ὅτι ἐκάστη Ἐκκλησία ἔχει καὶ θετικὸν καθῆκον νὰ ἐκτελέσῃ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ. Τὸ καθῆκον αὐτὸ εἶνε νὰ ἐπιζητήσῃ κοινωσίαν μεθ' ὄλων ἐκείνων, οἵτινες, ἐνῶ δὲν εἶνε μέλη τοῦ αὐτοῦ ὄρατοῦ σώματος, συνεννοῦνται ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος. Καὶ ἡ Οἰκουμ. Κίνησις εἶνε ἡ θέσις, ἐνθα ἡ ἀναζήτησις καὶ ἀνακάλυψις αὕτη γίνεται.

δ' Αἱ Ἐκκλησῖαι-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. θεωροῦν τὴν σχέσιν ἄλλων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν ἁγίαν, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦν τὰ Σύμβολα, ὡς ὑποκείμενον ἀμοιβαίας ἐξετάσεως. Οὐχ ἦσαν, τὸ εἶναι μέλος δὲν συνεπάγεται ὅτι ἐκάστη Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ θεωρῇ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας-μέλη ὡς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πλήρει καὶ ἀληθεῖ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως.

Ὑπάρχει θέσις ἐν τῷ Π.Σ.Ε. καὶ διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἐκεῖνας, αἵτινες ἀναγνωρίζουν ἄλλας Ἐκκλησίας, ὡς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πλήρει καὶ ἀληθεῖ ἐννοίᾳ, καὶ δι' ἐκεῖνας, αἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουν. Ἄλλ' αἱ ἀπεσχισμένοι αὐταὶ Ἐκκλησῖαι, ἂν καὶ δὲν δύνανται ν' ἀποδεχθῶν ἀλλήλας ὡς ἀληθεῖς καὶ καθαρὰς Ἐκκλησίας, πιστεύουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ μένουν ἐν ἀπομονώσει ἀπ' ἀλλήλων καὶ διὰ τοῦτο συνηνώθησαν ἐν τῷ Π.Σ.Ε.

Γινώσκουν ὅτι ὑπάρχουν διαφοραὶ πίστεως καὶ διοικήσεως, ἀλλ' ἀναγνωρίζουν ἀλλήλας ὡς διακονούσας τὸν αὐτὸν Κύριον καὶ ποθοῦν νὰ ἐξετάζωσιν τὰς διαφοράς των ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι δύνανται οὕτω νὰ ὀδηγηθῶν ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἵνα ἐκδηλώσωσιν τὴν ἐνότητα αὐτῶν ἐν Χριστῷ.

ε' Αἱ Ἐκκλησῖαι-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. ἀναγνωρίζουν ἐν ἄλλαις Ἐκκλησίαις, στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας. Θεωροῦν, ὅτι ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀναγνώρισις ὑποχρεοῦ αὐτὰς ν' ἄρξωνται σοβαρᾶς συνδιαλέξεως μετ' ἀλλήλων ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς ἀληθείας θὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὅλης ἀληθείας καὶ εἰς ἐνότητα βασιζομένην ἐπὶ τῆς ὅλης ἀληθείας.

Εἶνε γενικὴ διδασκαλία εἰς τὰς διαφορούς Ἐκκλησίας ὅτι ἄλλαι Ἐκκλησῖαι ἔχουν στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα μερικαὶ Ἐκκλησῖαι ἀποκαλοῦν «ἴχνη Ἐκκλησίας». Τοιαῦτα στοιχεῖα εἶνε τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου, ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγ. Γραφῶν καὶ ἡ τέλεσις τῶν μυστηρίων. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶνε κάτι πλεον ἢ ὥχραι σκιαὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε γεγονότα πραγματικῶς εὐοίωνα καὶ παρέχουν εὐκαιρίαν, ὅπως αἱ Ἐκκλησῖαι ἐργασθῶν δι' ἐλευθέρας καὶ ἀδελφικῆς ἐπαφῆς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν πλήρους ἐνότητος. Προσέτι, χριστιανοὶ ὄλων τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀπόψεων

καθ' ὄλον τὸν κόσμον διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἤγαγον ἄνδρας καὶ γυναῖκας εἰς σωτηρίαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, εἰς καινότητα ζωῆς ἐν Αὐτῷ καὶ εἰς χριστιανικὴν συναδέλφωσιν πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ Οἰκουμ. Κίνησις βασιζέται ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι τὰ «ἴχνη αὐτὰ» δέον νὰ συνεχισθοῦν. Αἱ Ἐκκλησῖαι δέον νὰ μὴ περιφρονοῦν αὐτὰ ὡς στοιχεῖα μόνον ἀληθείας, ἀλλὰ νὰ χαίρωσιν ἐπ' αὐτοῖς ὡς εὐοίωνοις σημεῖοις, αἵτινα τείνουσιν πρὸς πραγματικὴν ἐνότητα. Διότι τὰ σημεῖα αὐτὰ τί εἶναι; Οὐχὶ νεκρὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' ἰσχυρὰ μέσα, δι' ὧν ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Εἶνε δυνατόν νὰ ἐγερθοῦν ζητήματα περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς καθαρότητος τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς, ἀλλ' οὐδὲν ζήτημα δύναται νὰ ἐγερθῇ ὅτι τοιαῦτα δυναμικὰ στοιχεῖα ἐκκλησιῶν. Ζωῆς δικαιολογοῦν τὴν ἐλπίδα, ὅτι αἱ Ἐκκλησῖαι αἵτινες διακροτοῦν αὐτὰ, θὰ ὀδηγηθῶν εἰς τὴν πλήρη ἀλήθειαν. Διὰ τῆς οἰκουμενικῆς συνδιαλέξεως διευκολύνεται τοιαύτη ἀναγνώρισις τῆς ἀληθείας.

ς' Αἱ Ἐκκλησῖαι-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. θέλουσιν νὰ συσκέπτωνται ἀναζητοῦσαι νὰ μάθωσιν παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ ποῖαν μαρτυρίαν Οὐτός θέλει νὰ φέρωσιν πρὸς τὸν κόσμον ἐπὶ τῷ ὄνοματι Του.

Ἄφοῦ ὁ πραγματικὸς λόγος τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας εἶνε νὰ μαρτυρῶσιν περὶ Χριστοῦ, αἱ Ἐκκλησῖαι δὲν δύνανται νὰ συναντῶνται χωρὶς νὰ ζητοῦν παρὰ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν Κυρίου κοινὴν μαρτυρίαν πρὸ τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲν θὰ εἶνε πάντοτε δυνατόν. Ἄλλ' ἂν ἀποδειχθῇ δυνατόν ὅπως αἱ Ἐκκλησῖαι ὁμιλοῦν ἢ ἐνεργοῦν ἀπὸ κοινοῦ, αἱ Ἐκκλησῖαι δύνανται ν' ἀποδεχθῶν τοῦτο ὡς δῶρον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὅτι παρὰ τὴν διαίρεσιν τῶν ὁ Θεός τοὺς ἤξλωσε νὰ παράσχωσιν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν καὶ ὅτι δύνανται οὕτω νὰ ἐκδηλώσωσιν κάτι ἐκ τῆς ἐνότητος, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶνε ἀκριβῶς, «ὅπως ὁ κόσμος πιστεύσῃ καὶ μαρτυρήσῃ ὅτι ὁ Πατήρ ἀπέστειλε τὸν Υἱόν, ὅπως σώσῃ τὸν κόσμον».

ζ' Περαιτέρω πρακτικὸν πόρισμα κοινῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε. εἶνε ὅτι αἱ Ἐκκλησῖαι-μέλη ὀφείλουσιν ν' ἀναγνωρίζωσιν τὴν ἀλληλεγγύην των, νὰ βοηθοῦν ἀλλήλας ἐν ἀνάγκῃ καὶ ν' ἀπέχων τοιούτων ἐνεργειῶν, αἵτινες εἶνε ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀδελφικὰς σχέσεις.

Ἐντὸς τοῦ Π.Σ.Ε. αἱ Ἐκκλησῖαι ζητοῦν νὰ πραγματευθῶνται πρὸς ἀλλήλας μετ' ἀδελφικῆς στοργῆς. Τοῦτο οὐδαμῶς ἀποκλείει ἀπολύτως ἐλευθέραν ὁμιλίαν πρὸς ἀλλήλας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐντὸς τοῦ Συμβουλίου αἱ Ἐκκλησῖαι θέτουσιν πρὸς ἀλλήλας διαπορητικὰ ἐρωτήματα καὶ ἀντιμετωπίζωσιν τὰς διαφοράς των. Ἄλλὰ τοῦτο δέον νὰ γίνεται διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο ἀποκλείει καθαρῶς ἀρνητικὴν στάσιν μῖας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἄλλην. Ἡ θετικὴ βεβαίωσις τῆς πίστεως ἐκά-

στης Ἐκκλησίας δέον νὰ χαιρετίζεται εὐαρέστως, ἀλλ' ἐνέργειαι ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀδελφικὰς σχέσεις ἐναντι ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ματαίουν αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν, δι' ὃν συνεστήθη τὸ Συμβούλιον. Ἐξ ἐναντίας αἱ Ἐκκλησίαι αὐταὶ δέον νὰ βοηθοῦν ἢ μίᾳ τὴν ἄλλην πρὸς ἄρσιν τῶν ἐμποδίων διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῶν κανονικῶν λειτουργημάτων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὡς ἂν Ἐκκλησία τις εἶνε ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἐν διωγμῷ, δέον νὰ εἰσπορῇ νὰ ὑπολογίζῃ ἐπὶ τῆς βοήθειας τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν διὰ τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ Αἱ Ἐκκλησιῶν-μέλη εἰσέρχονται εἰς πνευματικὰς σχέσεις διὰ τῶν ὁποίων ζητοῦν νὰ μάθουν παρ' ἀλλήλων καὶ νὰ βοηθοῦν ἀλλήλους, ὅπως οἰκοδομηθῇ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ζωὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνακαινοθῇ.

Ἡ κοινὴ διδῶν τῶν Ἐκκλ. εἶνε ὅτι ἡ Ἐκκλ(α) ὡς ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶνε συγχρόνως οἰκοδόμημα, ὑπερ οἰκοδομήθη ἤδη καὶ οἰκοδόμημα ὅπερ οἰκοδομεῖται. Ἡ Ἐκκλησία ἐπομένως ἔχει ἀπόψεις, αἵτινες ἀνήκουν εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν σκελετὸν καὶ τὴν οὐσίαν καὶ δὲν δύνανται νὰ μεταβληθοῦν. Ἀλλ' ἔχει ἄλλας ἀπόψεις αἵτινες ὑπόκεινται εἰς μεταβολήν. Αὐτῆ-ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκδηλοῦται ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῆς πρὸς τὰ ἴδια αὐτῆς μέλη καὶ πρὸς τὸν κόσμον, χρήζει διαρκοῦς ἀνανεώσεως. Αἱ Ἐκκλ(α) δύνανται καὶ δέον νὰ βοηθοῦν ἀλλήλους ἐν τῇ σφαιρᾷ ταύτῃ δι' ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς σκέψεων καὶ ἐμπειρίας. Αὐτὴ εἶνε ἡ σημασία τοῦ ἔργου μελέτης τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ πολλῶν ἄλλων ἐνεργειῶν του. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιθέσῃ ἰδιαιτέρον τύπον σκέψεως καὶ ζωῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλ(α)ίων. Ἀλλ' οἰαδήποτε ἐμβάθυνσις ἐγένετο ὑπὸ μιᾶς ἢ ἄλλης Ἐκκλησίας διὰ τῆς κοινῆς μελέτης, θὰ γίνῃ προσιτὴ εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, «χάριν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Οὐδεμία τῶν θετικῶν αὐτῶν ἀπόψεων, αἵτινες περιέχονται ἐν τῇ ὑπάρξει τοῦ Π.Σ.Ε., εὐρηται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰς διδῶν τῶν Ἐκκλησιῶν-μελῶν. Πιστεύομεν διὰ τοῦτο ὅτι οὐδεμία Ἐκκλ(α) δέον νὰ φοβῆται, ὅτι συμμετέχουσα τοῦ Π.Σ.Ε. διατρέχει τὸν κίνδυνον ν' ἀπολέσῃ ὅ,τι ἐκκληρονόμησε.

Ἐφ' ὅσον ἡ μεταξὺ τῶν Ἐκκλ(α)ίων συνδιάλεξις ἀναπτύσσεται καὶ ἐφ' ὅσον αἱ Ἐκκλ(α) εἰσέρχονται εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν πρὸς ἀλλήλους, ἐπὶ τοσοῦτον θ' ἀντιμετωπίσουν νέας ἀποφάσεις καὶ προβλήματα. Διότι τὸ Συμβούλιον ὑφίσταται ἵνα συντρίβῃ τὸ ἀδιέξοδον μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ Ἐκκλησία τις θὰ πιεσθῇ ἵνα λάβῃ ἀπόφασιν ἐναντίον τῆς πεποιθήσεως ἢ τῆς θελησέως τῆς. Αἱ Ἐκκλησίαι παραμένουν ἐντελῶς ἐλεύθεραι ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, εἰς ἣν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πεποιθήσεων τῶν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν οἰκουμενικῶν ἐπαφῶν θὰ προβοῦν ἢ δχι.

Λίαν πραγματικὴ ἐνότις ἀνεκαλύφθη κατὰ τὰς οἰκουμενικὰς συναντήσεις, ἥτις εἶνε τὸ πολυτιμότερον στοιχεῖον τῆς ζωῆς τῶν, δι' ὅσους συνεργάζονται ἐν τῷ Π.Σ.Ε. Ἡ ἐνότις αὐτὴ ὑφίσταται καὶ λαμβάνομεν αὐτὴν κατ' ἐπανάληψιν παρὰ τοῦ Κυρίου ὡς δῶρον, τοῦ ὁποίου δὲν εἴμεθα ἄξιοι. Δοξάζομεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν πρόγευσιν αὐτῆς τῆς ἐνότιος τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ καὶ συνεχίζομεν τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἀπὸ κοινοῦ. Διότι τὸ Συμβούλιον ὑπάρχει ἵνα ὑπηρετῇ τὰς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον παρασκευάζονται νὰ συναντήσουν τὸν Κύριον, Ὅστις γινώσκει μίαν μόνον Ποίμνην.

Μετὰφρασις † Ὁ Θυατεῖρων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Περὶ τῆς ἀνωτέρω Ἐκθέσεως ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ ἐδήλωσεν ὅτι δέχεται αὐτὴν καὶ τὴν συνιστᾷ εἰς τὰς Ἐκκλησίας πρὸς μελέτην καὶ σχολιασμόν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΟΡΟΝΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

'Αρ. 6275

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Αἰσιῶς συμπληρώσας τὴν συμμετοχὴν μου εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἐν Τορόντο τοῦ Καναδᾶ συνελθόντος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο Συνεδρίου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, 8—15 Ἰουλίου, ὑποβάλλω ὡς σύντομον ἔκθεσιν τῶν ὑπ' αὐτῆς πεπραγμένων. Ὡς συνήθως, τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς προηγήθη ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ, τῶν ἐργασιῶν τῆς ὁποίας ὡσαύτως μετέσχον ἀπὸ 4—8 Ἰουλίου.

Τῶν ἐργασιῶν τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς μετέσχον ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ἀνερχόμενα εἰς 90, εἴτε ἀμέσως εἴτε δι' ἀναπληρωτῶν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Chichester Dr. G. K. A. Bell. Ἐκ τῶν 5 Ἑλλήνων τῶν δικαιομένων νὰ μετέσχον ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρέστην μόνος, ἔχων συνοδὸν τὸν αἰδεσ. Καθηγητὴν Dr G. Florovsky καὶ τὸν ἐκτάκτως κληθέντα Καθηγ. τοῦ ἐν Παρισίοις Ἰνστιτούτου L. Zander. Φθάσας εἰς Τορόντο, ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀλιβιζάτου, ἐν ἣ καὶ ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐπιστολῆς του, δι' ἧς οὗτος ἐδικαιολογεῖ τὴν μὴ ἀναχώρησίν του διὰ Τορόντο. Ὁ λόγος αὐτῆς ὑπῆρξεν καὶ αἱ πολλαὶ του ἀσχολίαι ὡς Γραμματέως διὰ τὴν προπαρασκευὴν τῶν ἑορτῶν τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλ' ἰδίᾳ «διότι ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος δὲν προέβη καθ' ὅλους τοὺς μῆνας, ἀπὸ παρ. Σεπ(τ)ίου—Μαΐου, εἰς οὐδεμίαν ἀπόφασιν, ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ μετέσχη ἢ οὐ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν Ἀμστελλοδάμῳ πρὸς διετίας συγκροτηθέντος Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν».

Τόσον ἐν τῇ Ἐκτελεστικῇ Ἐπιτροπῇ, ὅσον καὶ ἐν τῇ Κ. Ἐπιτροπῇ λαβὼν τὸν λόγον προσεπάθησα νὰ δικαιολογήσω τὴν καθυστέρησιν ταύτην, ἀλλ' ἄγνοῶ ἂν ἐπέτυχον τοσοῦτω ὀλιγότερον, ὅσω πολλὰ τῶν μελῶν, βανκαλισθέντα ὑπὸ τῶν περυσινῶν δηλώσεων

τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου, ἀνέμενον πρόσκλησιν αὐτῶν, ὅπως τὸ ἐπόμενον ἔτος συνέλθωσιν ἐν Ἀθήναις.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς ἤρχισαν διὰ δημοσίας κοινῆς προσευχῆς μ.μ. ἐν τῷ κεντρικῷ Ναῷ τῆς Ἡνωμ. Ἐκκλησίας τοῦ Καναδά ἐν Τορόντο, Μεθο. διστικῆς, Πρεσβυτεριανῆς, Κονγκρεκασιοναλιστικῆς, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ Λουθηρανὸς ἀντιπρόεδρος τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς. Τὴν πρωΐαν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου μετεδόθησαν κήρυγμα καὶ προσευχαί ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Bell καὶ ἑμοῦ, καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν Καναδᾶν. Ἐπιφυλασσόμενος νὰ ὑποβάλω βραδύτερον μεταφράσεις τῶν σπουδαιοτέρων ἀποφάσεων, περιορίζομαι σήμερον εἰς περιλήψιν τῶν κυριωτέρων ἔργων τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς.

1. Ἠκοράσθη καὶ ἐδέχθη τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Γ. Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου Visser t'Hoofst περὶ τῆς σημερινῆς θέσεως τοῦ Παγκ. Συμβουλίου, συνηγορήσαντος ὑπὲρ τῆς ποιοτικῆς μᾶλλον ἢ ποσοτικῆς προόδου τοῦ Π. Συμβουλίου.

2. Ἐδέχθη περιληπτικὴν Ἐκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διεθν. Ὑποθέσεων περὶ θρησκ. ἐλευθερίας ἐν χώρῳ ἔθνα ἐπικρατεῖ ὁ Μουσουλμανισμὸς καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, τῶν νομοθετικῶν Διατάξεων καὶ τῆς καταπατήσεως αὐτῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν θρησκ. ἐλευθερίαν ἐν ταῖς χώραις ταύταις. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἐκθέσεως ταύτης ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ προέβη εἰς σχετικὰς ἀποφάσεις περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

3. Ἐδέχθη καὶ συνέστησεν εἰς τὰς Ἐκκλ. ὅπως μελετήσουν καὶ ἀναφέρουν τὰς ἀπόψεις των, τὴν πρώτην πλήρη Ἐκθεσιν περὶ τῆς σημασίας τοῦ Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, πραγματευομένην τὸ ζήτημα τί τὸ Συμβούλιον περιλαμβάνει καὶ τί δὲν περιλαμβάνει διὰ τὰς ἀποτελούσας μέλη του Ἐκκλησίας ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλας σχέσεσιν. Ἡ Ἐκθεσις αὕτη, τιτλοφορομένη «ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ Παγκ. Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», προὐκάλεσεν εὐρεῖαν συζήτησιν, ἧς συμμετέσχομεν καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι, ἐπιμεινάντες ὅπως γένηται δεκτὴ ἢ πρότασις «ὅτι καὶ Ἐκκλησίαι πιστεύουσαι περὶ ἑαυτῶν ὅτι εἶνε αἱ μόναι ὀρθαί» δύνανται νὰ μετέχωσι τοῦ Συμβουλίου. Τὴν Ἐκθεσιν ταύτην θέλω μεταφράσῃ ἀκεραίαν καὶ θέλω ἀποστείλῃ βραδύτερον.

4. Συζητηθέντος τοῦ ζητήματος τῆς συγκροτήσεως τῆς δευτέρας Συνελεύσεως τοῦ Συμβουλίου, ἐγένετο δεκτὸν Σχέδιον, καθ' ὃ τὸ κύριον θέμα συζητήσεως ἐν τῇ Γ. Συνελεύσει θὰ εἶνε «ἡ βεβαίωσις ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Κύριος εἶνε ἡ μόνη ἔλπις τῆς Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ κόσμου». Ἡ ἐπὶ τούτῳ ὀρισθεῖσα Ἐπιτροπὴ θ' ἀσχοληθῇ περὶ τὰς λεπτομερείας τοῦ θέματος καὶ θ' ἀναφέρῃ κατὰ τὰς συνεδρίας τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐπομένου ἔτους.

5. Ἐδέχθη τὴν ἐτησίαν Ἐκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διεθ. ὑποθέσεων ὡς καὶ ἰδιαιτέραν αὐτῆς τοιαύτην συνιστῶσαν εἰς τοὺς χριστιανοὺς νὰ μὴ ὑπογράψωσιν τὴν «Ἐκκλησίαν τῆς Στοκχόλμης», ἧτις ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῶν δῆθεν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης κηδομένων Κομμουνιστῶν.

6. Ἐγένετο δεκτὸν τὸ κείμενον ἐπιστολῆς, δι' ἧς

ἐκφράζεται συμπάθεια καὶ ἐνθάρρυνσις πρὸς τοὺς ἐν Κορέᾳ χριστιανοὺς καὶ ἐνεκρίθη δῆλωσις ὑποστηρίξουσα τὴν ἐνέργειαν τῶν Ἡν. Ἐθνῶν ἐν Κορέᾳ καὶ ἀξιοῦσα ὅπως ἀποφευχθῇ ἡ χρῆσις ἀτομικῆς βόμβας ἢ βακτηριολογικῶν ὄπλων.

7. Ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ προέβη ὡσαύτως εἰς ἀποφάσεις περὶ φυλετικῶν σχέσεων καὶ ἐνέκρινε τὴν ἀποστολὴν Ἐπιτροπῆς ἐκ περισσοτέρων φυλῶν ἀπαρτιζομένης ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Ν. Ἀφρικὴν ἐξ ὀνόματος τοῦ Παγκ. Συμβουλίου.

8. Ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ ἐνέκρινεν ἔκθεσιν περὶ προσφύγων ἐν Εὐρώπῃ καὶ Κίνα, ἐν Ἰνδίας, Πακιστάν, Κορέᾳ, καὶ συνέστησεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐντείνωσιν τὰς προσπάθειας τῶν προσερχόμενων ἐπικουροῦ πρὸς αὐτάς.

9. Ἐδέχθη ὡσαύτως τὴν Ἐκθεσιν Συνεδρίου συνελθόντος ἐν τῷ Οἴκ. Ἰνστιτούτῳ τῆς Γενεύης περὶ διεθνoῦς Δικαίου καὶ διώρισεν Ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην καὶ ὑπόδειξιν νομοθεσίας, προστατευούσης τοὺς διὰ λόγους συνειδήσεως ἀντιτιθεμένους εἰς τὴν ὀλοφθορίαν.

10. Ἠκουσε τὴν Ἐκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ Ζωῆς καὶ Ἐργασίας τῶν γυναικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ προέβη εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

11. Ἠκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν Ἐκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ «Τμήματος Σπουδῶν», περὶ προόδου ἐν ταῖς νῦν σπουδαῖς καὶ προσπαθειῶν πρὸς ἀνάπτυξιν νέων μεθόδων Οἰκομ. σπουδῶν.

12. Ἠκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν Ἐκθεσιν τῆς «Ἐπιτροπῆς περὶ Πίστεως καὶ Διοικήσεως», ἧτις ἀνέφερε τὰ σχέδια αὐτῆς περὶ προετοιμασίας καὶ συγκροτήσεως Παγκοσμ. Συνεδρίου περὶ «Πίστεως καὶ Διοικήσεως» ἐν Σουηδίᾳ κατὰ τὸ 1952.

13. Ἠκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν Ἐκθεσιν τοῦ περὶ Νεολαίας Τμήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερε τὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν ἐνεργειῶν του μετ' ἄλλων Τμημάτων τοῦ Παγκ. Συμβουλίου, τὴν αὔξησιν τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων, ἰδίᾳ Ἀντιοχείας καὶ Κύπρου, καὶ ἐξαιρετικὴν ὑποδοχὴν τοῦ Προγράμματος τῶν Κατασκηνώσεων.

14. Ὡσαύτως ἤκουσε καὶ ἐδέχθη τὴν Ἐκθεσιν περὶ τοῦ Οἴκ. Ἰνστιτούτου, ὅπερ ἐπροκίσθη τελευταῖον διὰ νέας δωρεᾶς ἐκ 250 χιλ. δολ. πρὸς ἐξαγορὰν καὶ διαρρύθμισιν κτιρίου τοῦ Οἴκ. Ἰνστιτούτου, ὡς καὶ Ἐκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς γενομένης προόδου εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς Ἱστορίας τῆς Οἴκουμ. Κινήσεως.

15. Λίαν ἐνδιαφέρουσα, ὡς περιλαμβάνουσα καὶ τὴν μνείαν βοηθημάτων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς ὑλικά καὶ ὑποτροφίας, ἦτο ἡ Ἐκθεσις τοῦ Τμήματος τῆς Διεκκλησιαστικῆς βοηθείας καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Προσφύγων, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος. Τὴν Ἐκθεσιν ὑπεστήριξα διὰ θερμῶν λόγων, ὡς προσωπικῶς ἀντιληφθεῖς τὰς παρεχομένας ὑπὸ τοῦ Τμήματος ὑπηρεσίας καὶ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ὅπως αἱ Ἐκκλ. καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξακολουθήσουν νὰ ὑποστηρίζουν τὸ Τμῆμα. Ἀπεφασίσθη ὡσαύτως

ὅπως ἐγκριθῆ νέος Κανονισμὸς προβλέπων ἐτησίαν εὐρεΐαν σύσκεψιν περὶ διεκκλησιαστικῆς βοήθειας καὶ ὀλιγομελῆ Διοικ. Ἐπιτροπὴν καὶ ἐσημειώθη εὐαρέστως ἡ μεγάλως βελτιωθεῖσα οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Τμήματος.

16. Ἐνεκρίθη ἡ Ἐκθεσις τῆς Οἰκονομ. Ἐπιτροπῆς ἣτις περιέλαβε:

α' ἐντυπον λογοδοσίαν ἐξελεγχθεῖσαν τοῦ 1949,
β' δήλωσιν περὶ τῆς ἐνεστώσης οἰκονομικῆς καταστάσεως,

γ' προϋπολογισμὸν τοῦ 1951, ὅστις καὶ ἐγένετο δεκτός.

Ἡ Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς τούτοις διένειμε κατάλογον τῶν συνδρομῶν ἀπὸ μέρους τῶν μελῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ 1953. Σημειωτέον ὅτι τὰ 4/5 τῶν δαπανῶν καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν.

17. Ἐγένετο μετὰ λύπης δεκτὴ ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς προεδρείας τοῦ Π. Συμβουλίου τοῦ Ἀρχιεπ. Οὐψάλης μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου του παραίτησιν καὶ ἐξελέγη ὡς διάδοχός του ὁ γνωστός ὡς συνηγορήσας θεομῶς ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐπίσκοπος ἐν Νορβηγίᾳ.

18. Ἠκούσθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἡ Ἐκθεσις τῆς Γραμματείας περὶ διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ εὐρυτάτου ἐνδιαφέροντος, ὅπερ προῦκάλεσε, καὶ ἐγένετο δεκτὴ πρότασις τῶν Ἡνωμ. Βιβλικῶν Ἐταιρειῶν ὅπως προσθέσουν εἰς τὴν Γραμματείαν πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν μέλος διὰ μίαν τριετίαν.

19. Ἠκουσεν Ἐκθεσιν τῆς μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ μελῶν τῆς Διεθνούς Ἱεραποστολικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μελῶν τοῦ Παγκ. Συμβ. τῶν Ἐκκλ., περιλαμβανούσαν συνδεδεασμένην ἐνέργειαν τῶν ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ, τὴν σύστασιν Γραμματείας τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς καὶ ἐξέτασιν τῶν οἰκουμενικῶν καὶ ἱεραποστολικῶν ἀπόψεων τῆς Ἐκκλησίας.

20. Ἐδέχθη αἰτήσεις περὶ ἐγγραφῆς ὡς μελῶν τοῦ Π. Συμβ. τῶν Ἐκκλ. ἐκείνων ἅτε ἐκκληρουσῶν τοὺς ὄρους πρὸς ἐγγραφὴν μετὰ ἕξ μῆνας ἀπὸ τοῦ νῦν:
α' τῆς Μεθοδιστικῆς Ἐκκλ. τῆς Κεϋλάνης,
β' τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλ. τῆς Βορείου Περσίας,
γ' τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κεντρικῆς Ἰάβας,
δ' τῆς Ὀμοσπονδίας τῶν Λουθηρανικῶν Ἐκκλ. ἐν Βραζιλίᾳ.

Οὕτω ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν-μελῶν τοῦ Π. Συμβουλίου ἀνῆλθεν εἰς 160.

21. Ἐδέχθη ὅπως καὶ τὰ Συμβούλια τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ Ν. Ζηλανδίᾳ Ἐκκλ. καταλεγῶσι μετὰ τῶν Ἐθνικῶν ἐκείνων Συμβουλίων, μετ' ὧν τὸ Π. Συμβούλιον εὐρίσκειται εἰς ἐπισήμους σχέσεις.

22. Ὁρίσθη ὅπως ἡ Κ. Ἐπιτροπὴ συνέληθη κατὰ μὲν τὸν Αὐγούστου τοῦ 1951 ἀπὸ 4—11 ἐν Γενεύῃ, κατὰ δὲ τὴν α' ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου 1952 ἐν Σκανδιναβίᾳ.

23. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐν Τορόντο συγκροτηθέντος Συνεδρίου τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τορόντο ἀπεφάσισε νὰ τιμῆσιν διὰ τοῦ τίτλου τοῦ «Διδάκτορος τῆς Θεολογίας» 12 ἐκ τῶν μελῶν τῆς, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὑποφαινόμενος. Ἡ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΞΩΝ ΜΕΘΟΔΙΟΣ

'Αριθ. Πρωτ. 2490

Περὶ διευρύνσεως τῆς κατὰ τὴν 11 Αὐγούστου ἐν Κερκύρα τελουμένης τοπικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυριδῶνος.

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Τὸ Ἱερὸν καὶ Σεβάσιμον Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυριδῶνος, ἀποκείμενον εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει Κερκύρα φερόμενον αὐτοῦ Ναόν, ἐκτίθεται εἰς νυχθημερινὴν προσκύνησιν ἀπὸ τῆς 11 Δεκεμβρίου καθ' ὥραν 11 π.μ., μέχρι τῆς 13 Δεκεμβρίου καὶ 4ης μ.μ. ὥρας. Ἡ προσκύνησις αὕτη, καθιερωμένη κατὰ τὴν κυριώτατον πανορθόδοξον ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυριδῶνος, γίνεται εἰς ἐποχὴν χειμῆριον, καθ' ἣν, ἐνεκα καὶ τῆς νησιωτικῆς καὶ τῆς ἐκ γεωγραφικῆς θέσεως καὶ ἀποστάσεως ἀποκεντροτικότητος τῆς Κερκύρας, ἐξυπηρετεῖ κυρίως τὸν Κερκυραϊκὸν Λαόν.

Ἐπ' ἴσης τὸ Ἱερὸν καὶ Σεβάσιμον τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυριδῶνος Λεῖψανον ἐκτίθεται εἰς προσκύνησιν νυχθημερινὴν ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καθ' ὥραν 10 καὶ 30' π.μ., μέχρι τῆς Τρίτης τοῦ Πάσχα ἡμέρας καὶ 5 μ.μ. ὥρας. Καὶ ἡ προσκύνησις αὕτη ὁμοίως, ἐνεκα τῆς πασχαλίου ἑορτῆς, καθ' ἣν ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς Λαὸς ἑορτάζει τὸ Ἅγιον Πάσχα κατ' οἶκον, ἐξυπηρετεῖ καὶ πάλιν μόνον τὸν Κερκυραϊκὸν Λαόν.

Ἀντιθέτως, κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Νοεμβρίου, τὴν Κυριακὴν τῶν Βατῶν, καὶ τὴν 11 Αὐγούστου, τελεῖται μόνον Λιτανεῖα διὰ περιφορᾶς τοῦ Ἱεροῦ καὶ Σεβασμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυριδῶνος, καθιερωμένης ἐκάστης αὐτῶν καὶ τῆς διαδρομῆς διὰ Διαταγμάτων τῆς ἄλλοτε ποτε κατεχοῦσης τὴν Κερκύραν Ἐνετικῆς Δημοκρατίας.

Ἐπειδὴ δέ:

1) Πλήθος Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Λαοῦ ἐκ τῆς

ἀναγόρευσις ἐγένετο πανηγυρικὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Convocation Hall, προηγήθη δὲ αὐτῆς ἐν ἐπισημῷ περιβολῇ εἴσοδος τῶν Ἀκαδημ. Ἀρχῶν καὶ τῶν ὑποψηφίων. Ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Πανεπ. καὶ Ἀρχιεπίσκ. Καναδᾶ ἀπένευμε τὰ διπλώματα, οἱ δὲ ὑποψήφιοι προσκληθέντες περιεβλήθησαν διὰ τῆς Πανεπιστ. τιβένου καὶ ὑπέγραψαν ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ. Ὁ Διοικητῆς ὡσαύτως τοῦ Ontario, οὗ πρωτεύουσα τὸ Τορόντο, ὑπεδέχθη τοὺς συνέδρους ἐν τῷ Κυβερνητικῷ Μεγάρῳ καὶ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος εἶπεν ὅτι παρηκολούθησε διὰ τοῦ Τύπου τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

Ἐπωφελήθη τῆς ἐκείθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ παρουσίας μου νὰ μεταβῶ ἐπὶ ἑβδομάδα εἰς Ν. Ὑόρκην καὶ νὰ τύχω ἀδελφικῶν περιποιήσεων παρὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς, ἄρτι ἐπανακαμψαντος ἐκ Ν. Ἀμερικῆς, ὅπου μετέβη ἀεροπορικῶς.

Ὑποβάλλων τὰ ἀνωτέρω διατελῶ
μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ,
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός,

† Ὁ Θαυατεῖρων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Λονδίον τῇ 7 Αὐγούστου 1950

Ἐπτανήσου, ἐκ τῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Κερκύρας Ἡπειρωτικῆς χώρας, τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, τῆς λοιπῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων Ἐπαρχιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, προσέρχονται εἰς τὴν Κέρκυραν διὰ τὴν 11 Αὐγούστου, ἐπὶ σκοπῶ παρακολουθήσεως τῆς Λιτανείας καὶ Προσκυνησεως τοῦ Ἱεροῦ καὶ Σεβασμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ταύτην δὲν ἐκτίθεται εἰς Προσκύνησιν.

2) Κατὰ τὴν 11 Αὐγούστου ἕνεκα καὶ τῆς καταλλήλου ἐποχῆς προσέρχονται ἢ κομίζονται πολλοὶ ἀσθενεῖς, οἵτινες προσπίπτουσιν ἐξαιτούμενοι τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τοῦτο δὲ συντελεῖ εἰς μείζονα στήριξιν τῆς πίστεως, ὃ δὲ μὴν Αὐγούστου εἶναι καταλλήλοτερος διὰ τὴν προσέλευσιν τῶν πιστῶν,

3) Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς πίστεως συντελεῖ εἰς ἀντίθραξιν κατὰ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀνθεθνικοελληνικῶν προπαγανδῶν,

4) Ὁ μὴν Αὐγούστου εἶναι διὰ τὴν Κέρκυραν καὶ μὴ ἐξαιρετικῆς τουριστικῆς κινήσεως, ἡ δὲ ἀρτιωτέρα ρύθμισις τῆς τοπικῆς ἐορτῆς ἡμέρας τῆς 11 Αὐγούστου θὰ διευκολύνῃ καὶ τὴν θρησκευτικὴν κίνησιν καὶ θὰ συντελεῖ εἰς τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος,

Διὰ ταῦτα

1) Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τοὺς ὡς ἄνω ἐκτεθέντας λόγους,

2) Ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα προσερχομένων προσκυνητῶν,

3) Ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν προσκυνητῶν καὶ γενικῶς τοῦ Λαοῦ,

4) Ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν τόνωσιν τῆς πίστεως ὡς ἀντίρροπον κατὰ τῶν ποικιλιωδῶν καὶ πολυμόρφων προπαγανδῶν,

5) Θεωροῦντες ἀναγκαίαν τὴν ἐνίσχυσιν καὶ προώθησιν τῆς Ὁρθοδόξου θρησκευτικῆς καὶ προσκυνηματικῆς κινήσεως ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἀπὸ Ἑλληνοεθνικῆς ἀπόψεως,

Ἐν τῇ κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν τοῦ δομητόρος τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀρχιερατικῆ καὶ Ποιμαντορικῆ ἰδιότητι ἡμῶν, μόνου Κανονικοῦ Ἀρχιερέως καὶ Μητροπολίτου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἀποφασίζομεν

Καθιεροῦμεν τριήμερον προσκύνημα τοῦ Ἱεροῦ καὶ Σεβασμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος, ἐκτιθεμένου εἰς προσκύνησιν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἀπὸ τῆς 11 Αὐγούστου καὶ ὥρας 10 πρὸ μεσημβρίας, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς καθιερωμένης Λιτανείας, μέχρι τῆς 13 ἰδίου μηνὸς καὶ ὥρας 5 καὶ 30' μ.μ., ὅποτε λήγει τὸ ἱερὸν προσκύνημα κατὰ τὴν εἰθιμὴν ἱεροτελεστικὴν τάξιν.

Ἡ παρούσα ἀπόφασις ἐκδίδεται τῇ 22 Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑνεακοσιοστοῦ πεντηκοστοῦ σωτηρίου ἔτους, ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα δεκάτη π.μ., δημοσιευθῆσεται δὲ διὰ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησία» ἐπισήμου ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΜΕΘΟΔΙΟΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΟΓΜΑ

Α'

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐγένετο καὶ πάλιν κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον καιρὸν σημεῖον ἀντιλεγόμενον εἰς ὀλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπικειμένης ἀνακηρύξεως ὑπὸ τοῦ Πάπα τοῦ νέου δόγματος τῆς εἰς οὐρανούς σωματικῆς μεταστάσεως τῆς Παρθένου Μαρίας*.

Ὀλόκληρος ὁ προτεσταντικὸς κόσμος, ὅστις ὡς γνωστὸν ἀποκρούει τὴν λεγομένην Μαρριολατρείαν, θεωρεῖ τὴν ἀνακηρύξιν τοῦ νέου δόγματος ὡς νέον ἔναυσμα διαίρεσεως τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας ἐκτοξευόμενον ἐκ τοῦ Βατικανοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξ αὐτοῦ προήλθε πρό τινος φωτεινὴ ἀκτίς ἐλπίδος πιθανῆς συνεργασίας αὐτοῦ μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἐπὶ δημιουργίᾳ καὶ ἰσχυροποιήσῃ ἐνιαίου χριστιανικοῦ μετώπου ἐναντίον τοῦ ἐκ τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ προερχομένου πνευματικοῦ κινδύνου ἀνατροπῆς τῆς ἐν τῷ κόσμῳ θεϊκῆς τάξεως.

Ἐνδεικτικὸν μάλιστα εἶναι ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ἡ μέση ὡς γνωστὸν μεταξὺ προτεσταντισμοῦ καὶ καθολικισμοῦ ἴσταμένη καὶ ἱκανὴν τιμὴν πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν ἀπονέμουσα, διὰ τῶν δύο αὐτῆς Ἀρχιεπισκόπων Κανταουρίας καὶ Ὑόρκης καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ θεολόγων ἐξεδηλώθη κατ' ἐπισημότερον τρόπον κατὰ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ νέου δόγματος, ὡς ἀντιτιθεμένου εἰς τὴν ἰδέαν τῆς καλλιέργειας τῆς ἐνώσεως (ἐφ' ὅσον προβάλλεται ἀξίωσις πίστεως, ἀναγκαίως δι' αὐτὴν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν, εἰς ἀντικείμενον μὴ γενόμενον δεκτὸν ὑπὸ τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν), καὶ ὡς ἀποτελοῦντος ἄρνησιν τῆς γενικῆς προσπαθείας πρὸς ἔνωσιν ἔστω καὶ μελλοντικὴν ὀλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Ὡς γνωστὸν αἱ διαμαρτυρόμεναι ἐκκλησίαι κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς τιμῆς τῶν ἁγίων—ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὑφ' ἣν αὕτη ὑφίσταται εἰς τὰς καθολικὰς καὶ τὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας—ἀπορρίπτουν καὶ τὴν ἰδιαιτέραν τιμὴν εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν, δι' ἣν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δέχονται ὅτι, μετὰ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀπέκτησεν αὕτη ἐκ τοῦ Ἰωσήφ ἕτερα τέκνα, ἅτινα εἶναι οἱ λεγόμενοι ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἐσφαλμένη αὕτη ἀντίληψις, ἥτις ἀντίκειται καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἁγίας Γραφῆς οἰονεῖ προκαθοριζομένην ὑπὸ πασῶν τῶν γενεῶν τιμὴν τῆς Θεοτόκου (Λουκ. α' 48) καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν τῆς ἀπολύτου ἀγιότητος καὶ ἀγνότητος αὐτῆς, ὡς καὶ μετὰ τόκον παραμεινάσης παρθένου καὶ ἀκηράτου (ὄχι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ

* Σ.Ε. Περί τοῦ δόγματος τούτου ἐδημοσιεύθησαν ἐν περιλήψει τὰ δέοντα ἐν τῷ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς 1 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔτους σελ. 327.

γάμος ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ τι τὸ βδελυρόν, διότι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐθεσμοθετήθη καὶ καθωρίσθη ὡς μέσον τῆς περαιτέρω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δημιουργικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας) καὶ ἦτις δὲν ἐπιτρέπει καὶ τὴν σκέψιν κἄν τῆς ἐμπλοκῆς τῆς Παρθένου εἰς κοσμικὰς ἀναστροφὰς καὶ φροντίδας πέραν τῆς μοναδικῆς φροντίδος τῆς κατ' ἀνθρώπων ἀνατροφῆς τοῦ Μονογενοῦς τῆς, οὐτινος διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς καὶ δι' αὐτὴν προφητείας ἐγνώριζεν ἔστω καὶ ἀμυδρῶς τὴν θείαν ὑπόστασιν, ἢ διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐπαναλαμβάνω, ἐσφαλμένη ἀντίληψις τῶν Διαμαρτυρομένων περὶ τῆς ὀφειλομένης καὶ ἀπονεμομένης τιμῆς εἰς τὴν Ἁειπάρθενον Μητέρα τοῦ Θεοῦ συνετέλεσεν ὥστε τὸ νέον δόγμα τῆς ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας νὰ γίνῃ σύνθημα ἐκδηλώσεως ἀντιθέσεων πρὸς αὐτὴν ὑπενθυμιζουσῶν τοῦτ' ἀπὸ πρωτογενεῖς μεταρρυθμιστικὰς ὑπερβολὰς.

Ἄλλὰ ποία εἶναι ἡ θέσις τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ νέου τούτου τῆς ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας δόγματος;

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ ἢ Ἐκκλησία τῆς ἀνακηρύξεως ἢ μᾶλλον τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Παρθένου Μαρίας ὡς Θεοτόκου διὰ τῆς ἑλληνικῆς θεολογίας, ἔχει ὡς γνωστὸν ἐν ἰδιαιτέρῳ ὅλως τιμῇ τὴν Θεοτόκον, ἥτις θεωρεῖται καὶ εἶναι κατὰ τὸ γραφικὸν ῥῆμα (Ἰακωβ. ε' 16) ὁ κύριος παρὰ τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῆς, καὶ Σωτῆρι ἡμῶν πρέσβυς διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ (Λουκ. α' 48) διαδηλούμενα μακαρίζει τὴν Θεοτόκον ὡς «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ καθαρωτέραν τῶν Σεραφείμ» καὶ τῶν «ἡλιακῶν λαμπηδόνων» ἀκριβῶς διότι αὐτὴ ἠξιώθη νὰ γίνῃ τὸ σκεῦος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὸ κατ' ἀνθρώπων ὄργανον τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπήσεως.

Ὁ διὰ τοῦτο τὸ ἀσύλληπτον εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ἱστορικὸν γεγονὸς «ἡγιασμένος οὗτος ναὸς τοῦ Θεοῦ» δὲν ἀνεγνωρίσθη, ὀρθῶς δέ, ἀπλῶς ὡς Θεοτόκος, ἀλλ' ἐτιμήθη καὶ τιμᾶται δικαίως καὶ πρεπόντως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογίας τῆς θρησκευτικῆς, καὶ ὑμνητικῆς καὶ ὑπὸ τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ ὑπερευλαβῶς ὡς τὸ «ἱερὸν καταφύγιον» τῶν δυστυχῶν τῆς ζωῆς, πρὸς ἐπιτυχίαν ἐκ μέρους τῶν προστρέχόντων εἰς τὴν θείαν ἀντίληψιν «τοῦ μεγάλου ἐλέους», ὃ ἐστὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας.

Ἡ τοιαύτη θέσις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐτονίσθη ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ποιήσει, ταῖς προσευχαῖς καὶ τῇ λαϊκῇ εὐσεβείᾳ κατὰ τρόπον ἴσως ὑπερβολικὸν μὲν, ἀλλὰ πάντως σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς οὐσιαστικῆς θέσεως ἣν κατέχει αὕτη εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Ἡ καθ' ὑπερβολὴν μάλιστα ἐκφράσεως τιμητικὴ ἀναγνώρισις τῆς παρὰ τῷ Υἱῷ τῆς θέσεως

συνετέλεσεν ὥστε εὐχερῶς νὰ ὑμνηθοῦν καὶ κατὰ παράδοσιν δοξασαί, ὡς καὶ αὕτη ἢ εἰς οὐρανοῦς μετάστασις τῆς σωματικῶς, καίτοι μὴ μαρτυρουμένη ποσῶς οὔτε ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, οὔτε ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως.

Τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ νέου δόγματος τῆς ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, βασιζόμενον εἰς τὴν κρατοῦσαν ἀπὸ μακροῦ παρ' αὐτῇ κοινὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν πραγματικωτέραν κατὰ τὴν σχολαστικὴν καὶ ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν ἰδιαζούσαν ἀντίληψιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, φαινομενικῶς, ὡς ἐκ τινῶν ἐκφράσεων τῆς ὑμνολογίας καὶ εὐχῶν τινῶν φαίνεται, πιστεύεται κατὰ λαϊκὴν ἀντίληψιν καὶ παρ' ἡμῖν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀμαρτύρου αὐτοῦ καὶ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως καὶ νύξεως κἄν προσπαθείας διατυπώσεως παρομοίου δόγματος καὶ παρ' ἡμῖν. Διὰ τοῦτο καὶ τινες τῶν ῥωμαιοκαθολικῶν, ἐκ τῶν ὅλως δευτερευόντων τούτων στοιχείων κρίνοντες ὅλως ἐπιπολαίως κατὰ καιροῦς, ἀποφαίνονται, ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία κοινὴν ἔχει πρὸς τὴν ῥωμαιοκαθολικὴν ἀντίληψιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Φανερόν ἐν τούτοις τυγχάνει, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ἀναγνωρίσασα τὴν Παρθένον Μαρίαν ὡς Θεοτόκον, ἀπέσχευ ὅλως πάσης ἐκδηλώσεως καὶ ἐκφράσεως δογματικῆς σχετικῆς πρὸς τὸ πρότερον λατινικὸν δόγμα τῆς *Immaculata Conceptio* (τῆς ἀσπίλου συλλήψεως) τῆς Θεοτόκου καὶ πρὸς τὸ νεώτερον τοῦτο τῆς εἰς οὐρανοῦς σωματικῆς μεταστάσεως αὐτῆς. Ἀμφότερα ταῦτα θεϊκῆς ὑποστάσεως γνωρίσματα πολλὴν ἔστω καὶ ἐμμέσως θὰ ἐδημιούργουν σύγχυσιν θεσπιζόμενα εἰς τὸ ἀπόλυτον τῆς μονοθεϊστικῆς περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὀρθῆς ἀντιλήψεως τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μὴ ὑποθέσῃ δέ τις ὅτι καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν κατὰ τὴν δογματικὴν τακτικὴν καὶ ἀντίληψιν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀκαθορίστων τῆς δογματικῆς διδασκαλίας, ἅτινα κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην παρέμειναν καὶ θὰ παραμείνουν ἕσαι παρ' ἡμῖν ἀδογματίστα. Τὸ σημεῖον τοῦτο οὐδαμῶς ἀψηχόλησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Θεολογίαν τῆς, ἢ δέ, διὰ τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας ἐλευθερίαν ὡς ἐν πᾶσι, καὶ ἐν τῇ ὑμνολογίᾳ, περιλήψις ὕμνων περιεχόντων ἐκφράσεις προσκρουούσας πρὸς τὴν δογματικὴν ἀντίληψιν δὲν εἶναι πρωτοφανῆς εἰς τοὺς ἐορταστικοὺς ὕμνους τῆς Θεοτόκου καὶ δὲν ἔχει πάντως τὴν ἔννοιαν ἣν αἱ ἐκφράσεις αὐταὶ παρέχουσιν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ὁρθῆ ἄλλως τε ἀντίληψις καὶ προσοχὴ εἰς τὴν ὀρολογίαν ταύτην τῆς ὑμνογραφίας πείθει ἀμέσως, ὅτι παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ τὴν ὑπαρξιν ὀρισμένων ἐκφράσεων μεταγενεστέρων τινῶν ὕμνων αὐταὶ δὲν ἔχουν παρ' ἡμῖν τὴν ἔννοιαν τὴν ἀποδιδωμένην ὑπὸ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας. Ἡμεῖς ὀμιλοῦμεν περὶ

«της κοιμήσεως της Θεοτόκου», οὕτω δὲ εἶναι γνωστὴ ἡ ἑορτὴ τῆς 15ης Αὐγούστου, καθ' ἣν ὑμνεῖται ἡ Θεοτόκος ὡς τηρήσασα τὴν Παρθενίαν ἐν τῇ γεννήσει καὶ ὡς μηδέποτε ἐγκαταλείψασα τὸν κόσμον ἐν τῇ κοιμήσει.

Οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι καλοῦνται ὑπὸ τῆς Θεοτόκου ὅπως «κηδεύσωσι τὸ σῶμα αὐτῆς» καὶ «ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς τῆς ὅπως παραλάβῃ τὸ πνεῦμά της», ὃ ἔστι τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ὡς πολλαχῶς ἐν τῇ αὐτῇ ὑμνολογίᾳ ἐξάιρεται. Ὁ ὄρος «μετάστασις» δὲν εἶναι ποσῶς ξένος καὶ ἀσυνήθης ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς «κοιμήσεως», διότι καὶ περὶ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, παρὰ σχετικὴν λαϊκὴν παράδοσιν, ὁμιλοῦμεν περὶ «μεταστάσεως» του ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς «κοιμήσεως».

Ἐν τῇ ἀγιογραφίᾳ ἀπὸ τῆς παλαιότερας βυζαντικῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον τὸ ἐξέδιδον τῆς Θεοτόκου παρίσταται ὡς κοινὴ κηδεῖα (οὕτω δὲ καὶ ὀνομάζεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὑμνογραφίᾳ) καὶ ἀεὶποτε ἐπιγράφεται «ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Παρὰ τῷ νεκρῷ δὲ σώματι τῆς Θεοτόκου εἰκονίζεται νοερῶς παριστάμενος ὁ Κύριος κρατῶν ἐν ἀγκάλαις ὑπὸ μορφὴν μικροῦ λευκοῦ βρέφους τὴν ψυχὴν τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητρός, ἣν προσελθὼν οἶονεὶ αὐτοπροσώπως παρέλαβε. Οὐδαμοῦ δὲ καὶ οὐδέποτε εὐρηται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀγιογραφίᾳ παράστασις τις τῆς Assunta (ὡς ἡ περίφημος τοῦ Τιτσιαννοῦ καὶ τοῦ Ραφαήλου) παριστώσα τὴν εἰς οὐρανούς σωματικὴν μετάστασιν τῆς Θεοτόκου.

Ἀλλὰ ποῖαν ἔννοιαν δύνανται νὰ ἔχουν αἱ περὶ σωματικῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου ἐκφράσεις τῆς ὑμνολογίας, αἱ ἔστω καὶ μεταγενεστέρως υἱοθετηθεῖσαι, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλας ἀκριβεστερας καὶ παλαιότερας; Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον. Ἡ τιμὴ πρὸς τὴν Θεοτόκον εἶναι μεγάλη καὶ αἱ πολλαπλαῖ τιμητικαὶ ἐκφράσεις περὶ τῆς ἀγιότητος καὶ καθαρότητος αὐτῆς εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνοι πρὸς τὸ γεγονός τῆς καταξιώσεώς της, διὰ τὴν τοιαύτην ἀγιότητα καὶ καθαρότητά της, νὰ γίνῃ κατ' ἀνθρώπων Μήτηρ τοῦ ἐνσαρκωθέντος Κυρίου.

Πάντα ταῦτα συνετέλεσαν ὥστε ὀρθῶς νὰ θεωρηθῇ καὶ πιστευθῇ ὅτι ἡ τελευταία τῆς Ἀειπαρθένου οὐδὲν ἕτερον ἐσήμαινεν ἢ ἄμεσον καὶ πλήρη μετὰ τοῦ Υἱοῦ τῆς ἔνωσιν καὶ κοινωνίαν καὶ ὅτι, ὅτι διὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ἀγίους αὐτούς, εἶναι ἐν τινὶ μέτρῳ ἀμφίβολον, διὰ τὴν Θεοτόκον εἶναι ἀναμφισβήτητον καὶ βέβαιον ἀπὸ τοῦδε, ὅτι δηλ. αὐτῇ ἅμα τῷ σωματικῷ θανάτῳ αὐτῆς, διὰ τὴν ἀναμφισβήτητον αὐτῆς καὶ ἀπόλυτον ἁγιότητα καὶ καθαρότητα εὐρέθη ἀμέσως ἐν τῇ μετὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς κοινωνίᾳ, ὅστις καὶ παρίσταται παραλαμβάνων «τὸ πνεῦμα αὐτῆς» οἶονεὶ αὐτοπροσώπως, τῶσον δὲ βεβαίως καὶ ἀσφαλῶς, ὅσον δι' οὐδένα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων θὰ ἦτο δυνατόν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριον μου».

Σύμπαν τὸ ἑλληνικόν, ὅπουδῆποτε γῆς, ἐν ἀγαλλιόσει ψυχῆς ἐπανηγύρισε κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ λήξαντος μηνὸς ἡμέρας δύο μεγάλα γεγονότα τῆς νεωτέρας τοῦ ἱστορίας, τὰ ὁποῖα «κατενόθωσαν ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν». Διότι ἐξαισιον γεγονὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀπὸ μακροτάτου ζυγοῦ ἀπολύτρωσις τῆς μακεδονικῆς πρωτευούσης κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ μεγαλομάρτυρος πολιούχου τῆς, καὶ ἐφάμιλλον τῶν παλαιῶν κατὰ τῶν παντοδυνάμων μηδικῶν ἐξορμήσεων πρὸς κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος ἡ κατὰ τὸν πρὸ δεκαετίας ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον κατατρόπως τῆς πανόπλου μεγάλης φασιστικῆς Ἰταλίας ὑπὸ τῆς μικρᾶς μας πατρίδος. Ἀμυντικοὶ εἶνε μόνον οἱ εἰς τὴν φιλήσυχόν μας πατρίδα ἐπιβαλλόμενοι ἐκάστοτε πόλεμοι, διότι τοὺς ἀναδέχεται πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν κατὰ τῆς ἀκεραιότητος, τῆς ἀνεξαρτη-

.....
νὰ βεβαιωθῇ καὶ πιστευθῇ τοῦτο.

Κατὰ ταῦτα, αἱ ἐν τῇ ὑμνογραφίᾳ μας, μεταγενεστεραὶ καὶ προφανῶς ἐν πολλοῖς ἐκ λατινικῆς ἐπιδράσεως ἐκφράσεις περὶ τῆς σωματικῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου, δὲν δύνανται νὰ ἔχουν παρ' ἡμῖν τὴν ἔννοιαν ἣν δίδει εἰς αὐτὴν ἡ ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία.

Κατὰ ταῦτα, τὸ νέον δόγμα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης παρὰ τὴν ὅλως ἰδιαιτέραν θέσιν τιμῆς, ἣν διδομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπόβλητον, οὐ μόνον ὡς μὴ ὀρθῶς καὶ ἀνοικειῶς δογματιζόμενον (ὑπὸ μόνου τοῦ Πάπα, εἰς ὃν τοιοῦτο δικαίωμα οὐδαμῶς ἀναγνωρίζεται), ἀλλὰ καὶ ὡς μηδαμῶς μαρτυρούμενον οὔτε ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οὔτε ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως.

Ἀπλᾶ ἑκκλησιαστικαὶ παραδόσεις, καὶ τυχὸν ὑφιστάμεναι, δὲν δύνανται νὰ ἀναχθοῦν εἰς δόγματα. Ἐν τούτῳ δὲ διαφέρομεν, ὡς γνωστόν, σπουδαίως μετὰ τὴν ῥωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἡμεῖς μὲν παραμένομεν πιστοὶ εἰς τὴν βᾶσιν τῆς πίστεως, ὡς αὕτη περιέχεται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει, τῇ ἀπαραιτήτῳ ταύτῃ ἐρμηνείᾳ καὶ συμπληρώσει τῆς πρώτης, ἡ δὲ ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία πρεσβεύει εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας (ἐκπροσωπούμενης μάλιστα ὑπὸ μόνου τοῦ Πάπα) τοῦ δημιουργεῖν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ αὐθεντία τοῦ ἀνακηρύσσειν νέα δόγματα, καίτοι μὴ μαρτυρούμενα ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως, ὡς τοῦτο ἐγένετο μετὰ τὰ νέα δόγματα τοῦ Πουργατορίου, τῆς Ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα, νῦν δὲ τῆς εἰς οὐρανούς Μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου καὶ εἴ τινας ἄλλου, ἅτινα πάντα ἀπορρίπτονται ὑπὸ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

(Ἐπεταὶ τὸ Β' μέρος)

ΑΜΙΑΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

σίας της και της ελευθερίας επιβουλών. 'Αλλ' οί οὕτω προσβαλλόμενοι Ἕλληνες «ἐκέκραξαν πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτοὺς και ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν ἐρ- ρύσασθαι αὐτούς», ὅτι «ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς». Πολλὰς δὲ ἑλληνομίαι κατὰ τὴν μακροαίωνα ἱστορίαν του ὑπέστη δοκιμασίας, ἀλλ' ἐν αὐταῖς ὁ Θεὸς «ἐπέρωσεν ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον», ἐφ' ὅσον δὲ τὸ ἑλληνικὸν ἀείποτε ἀνέθετεν «ἐπὶ τῷ Θεῷ τὸ σωτήριόν του», «ἐκραταιοῦτο τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς και ἐκάστοτε ἐδίδεν εἰς ὄνειδος τοὺς κατα- πατοῦντας ἡμᾶς».

Τὸ παιδομάζωμα.

'Η ἐκ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «'Εκ- κλησίας» σημειωθέντος ἐν 'Αμερικῇ ὑπὲρ τοῦ ζητή- ματος τῶν ἀρπαγέντων ἑλληνοπαίδων ἐνδιαφέροντος προκληθεῖσα συγκίνησις τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ἐν τῷ μεταξὺ ἔτι περισσότερο ἐνετάθη τὸ μὲν ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν Γεν. Συνέλευσιν ἐκκλήσει τοῦ ἐν Μοντε- κάρλο συγκροτηθέντος Συμβουλίου τῶν Διοικήσεων τῶν 'Ερυνθῶν Σταυρῶν «ὅπως αὐτὴ καταβάλλῃ πᾶ- σαν δυνατὴν προσπάθειαν πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ἑλλη- νοπαίδων εἰς τὰς ἐστίας ταν», τὸ δὲ ἐξ ὅσον ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερι- κῶν τῆς Μεγ. Βρετανίας ἐδήλωσε περὶ τοῦ ζωνοῦ ὑπὲρ τοῦ ἐπαναπατισμοῦ τῶν ἑλληνοπαίδων ἐνδια- φέροντος τῆς 'Αγγλικῆς Κυβερνήσεως. 'Εξ ἄλλου, ἐπιχειμένης τῆς ἐν τῇ παρούσῃ συνόδῳ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ ΟΗΕ συζητήσεως τοῦ ζητήματος τοῦ παιδομαζώματος, ἐσημειώθη ζωνηροτάτη ἢ πρὸς αὐτὸ προσοχὴ τοῦ παγκοσμίου τύπου, ὅστις ἐπιλαμ- βάνεται τῆς εὐκαιρίας νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν πᾶξιν τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ἑλληνοπαίδων ὡς «τὴν μισαρ- σάταν τῆς ἱστορίας εἰς βάρος μιᾶς χώρας, ἥτις το- σάυτας θυσίας προσέφερον εἰς διατήρησιν τῆς ἐλευ- θερίας και τῆς δημοκρατίας», ἀν δ' ὑπάρχουν ἐν τῇ ἱστορίᾳ πολλὰ παραδείγματα πραγματοποιήσεως τῆς κακοήθους αὐτῆς πράξεως, «οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εἶνε τό- σον φρικῶδες, ὅσον ἡ ἀπαγωγὴ τῶν ἑλληνοπαίδων, τὰ ὁποῖα ὁποσδήποτε πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ἐπιστρα- φοῦν».

ΟΗΕ.

'Επὶ τῇ συμπληρώσει πενταετίας ἀπὸ τῆς συγκρο- τήσεως τοῦ 'Οργανισμοῦ τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν και τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ Χάρτου, ἀνεπέμψαμεν και ἡμεῖς μετὰ σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου δεήσεις πρὸς Κύριον ὑπὲρ εὐ- δώσεως τοῦ σωτηρίου σκοποῦ του, ὅστις συνίσταται εἰς τὴν εἰρηλικὴν διευθέτησιν τῶν ἐκάστοτε μεταξὺ τῶν ἔθνῶν ἀναφνομένων διαφορῶν και πρόληψιν τῶν πολέμων. 'Η εὐημερία τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει βάσιν τὴν εἰρήνην, ἀν δὲ πάντοτε ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τὴν ποθῆ, τὴν διψᾷ ἐξαιρέτως κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἔμμονος και συστηματικῆ ἐμ- φανίζεται ἡ κατ' αὐτῆς ἐπιβουλή τοῦ σοβιετικοῦ σα- τανισμοῦ. 'Ενώπιον τῆς ἐξ αὐτοῦ ἐπισειομένης ἀπει- λῆς του καταστρεπτικωτέρου τῶν μέχρι τούδε πολέ- μων οἱ πάντες ἀισθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ προσεύ- χωνται πρὸς τὸν Θεὸν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς παναν-

θρωπίνης συμφορᾶς και νὰ καταταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς κατάστασιν τῆς δικαιοσύνης, τῆς τά- ξεως και τῆς εἰρήνης, ὅσαιδήποτε θυσίαι κἂν ἤθελον πρὸς τοῦτο ἀπαιτηθῆ. Εἶνε φυσικὸν ἢ ὄλον ἐπιτει- νομένη δίψα τῆς εἰρήνης νὰ μὴ εἶνε ἱκανοποιημένη ἐκ τῶν μέχρι τοῦ νῦν ἐπιτευγμάτων τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν, λόγω ὠρισμένων τοῦ 'Οργανισμοῦ αὐτῶν μειονεκτιμάτων και τῆς μισοκαλίας τῶν διπλοδεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὑπὸ τὰς ἀν- θρωπίνας συνθήκας δὲν εἶνε ἀμέσως εὐεπίτευκτον τὸ ὑπὸ τοῦ ΟΗΕ ἐπιδιωκόμενον ἰδεῶδες, πρὸς παραμυ- θίαν τῶν πεινῶντων τὴν δικαιοσύνην ἀνθρώπων θὰ ἤρκει, ἐν σχέσει πρὸς τὴν βραχείαν μέχρι τοῦδε ζωὴν του, τὸ δι ἡ ἀνθρωπότητος τὸν βλέπει οὐ μόνον σήμερον, ἀλλὰ διὰ τίς οἶδε ἐπὶ πόσον ἀκόμη χρόνον ὡς πηγὴν μεγάλων και βεβαίων ἐλπίδων, τοῦ Θεοῦ συνεργῶντος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

'Αντὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας, κωλυομένου, προσεκήθη ὡς μέλος τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου ὁ Σεβ. Μη- τροπολίτης Ναυπακτίας και Εὐρυτανίας κ. Χριστο- φόρος.

—Συνοδικῆ ἀποφάσει συνεστήθη 'Επιτροπὴ ἐκ τῶν συνοδικῶν μελῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν 'Εδέσσης, Κασ- σανδρείας, Μεσσηνίας και 'Αργολίδος, πρὸς διοργά- νωσιν τῶν Γραφείων τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου.

—Τῆ 22 λήξαντος μηνός, Κυριακῆ, ἐπὶ τῇ συμπλη- ρώσει δωδεκαετίας ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν Χρυσόστομου, προτάσει τῆς Α. Μ. τοῦ 'Αρχιεπισκόπου και ἐξ ἀποφάσεως τῆς 'Ι. Συνόδου ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἡ θεία λει- τουργία ἐπὶ μνημοσύνῳ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος πρωθιεράρχου, συνιεργούντων τῶν συνοδικῶν μελῶν Σεβ. 'Εδέσσης κ. Παντελεήμονος, Ζι- χνῶν κ. Κυρίλλου και Καρυστίας κ. 'Ανανίου. 'Η Α. Μ. ὁ 'Αρχιεπίσκοπος παρῆν ἐν τῷ 'Ιερῷ Βήματι.

'Αποστολικὴ Διακονία. Κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς 'Αποστ. Διακονίας ἀπεστάλησαν εἰς Γαλίαν δι' εὐρυτέρας θεολογικᾶς σπουδᾶς οἱ Πανσο. 'Αρχιμ. Εἰρηναῖος Γα- λανάκης και Τιμόθεος Παπουτσάκης.

'Η ἐτήσια ὕποτροφία τῶν ἐν Παρισίῳ σπουδαζόν- των Πανσο. 'Αρχιμ. Τιμοθέου Χαλόφτη και Μαξίμου Δασκαλάκη παρετάθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ ἐν ἔτος ἀκόμη.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς 'Αποστ. Διακονίας διορίσθησαν βοηθοὶ 'Ιεροκήρυκες οἱ θεολόγοι Κ. Σακελλαρόπουλος τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης, 'Ανδρ. Παπαχριστόπουλος τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Μαρωνας και Θάσου, Γ. Σω- τηρίου τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Μυτιλήνης και 'Ερμ. Μου- δόπουλος τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου διορίσθη 'Εξομολόγος ἐν τῇ 'Ι. Μητροπόλει 'Ιερισσοῦ και 'Αγ. 'Ορους ὁ 'Ιερομόναχος Νεόφυτος Θεοχαροῦδας ἀντὶ τοῦ 'Ιερ. Χαρ. Μουτάφη, παραιτηθέντος.

Ὡς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Βασί- λειος ἐγνώρισεν εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον, ἡ 'Αποστ. Διακονία τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ ἀπέκτησεν ἰδιόκτη- τον αἰθουσαν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀναγνωστήριον και μαθητικὴν Βιβλιοθήκην.

Ὡσαύτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Υδρας και Σπε- τῶν κ. Προκόπιος ἐγνώρισεν εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβού- λιον ὅτι ἡ 'Αποστ. Διακονία ἀπέκτησεν ἐν Σπέτσει ἴδιον οἶκημα διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα διαρρυθ- μισθὲν καταλλήλως.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον εὐχαρίστως ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἀνωτέρω, καθ' ὅσον πρόγραμμα ἐκάστης Μητρο-

πόλεως δέον ν' αποτελέη ή απόκτησις ίδιας αίθούσης διά τά Κατηχητικά Σχολεία μεθ' όλων τών λοιπών αναγκαίων συμπληρωματικών χώρων, βιβλιοθήκης άναγνωστηρίου, γηπέδου κλπ.

Έξεδόθη τό βον τεύχος (Ίούνιος) τών Βίων τών 'Αγίων του άοιδίμου Μιχαήλ Γαλανού.

Μετά χαράς ή 'Αποστ. Διακονία άγγέλλει τήν έκδοσιν τονισμένων άσμάτων υπό τόν τίτλον «Χαρούμενες φωνές». Τό βιβλίον τουτο περιέχει τά καλλίτερα ποιήματα, κατάλληλα διά παιδιά τών Κατηχητικών Σχολείων και μαθητάς τών Δημοσίων Σχολείων. Είναι δέ τονισμένα εις τήν Εύρωπαϊκήν και τήν Βυζαντινήν μουσικήν και πωλούνται κεχωρισμένως εις Ίδιον τεύχος τό Βυζαντινόν και εις Ίδιον τό Εύρωπαϊκόν κείμενον. (Τιμή Δρχ. 18.000 τό τεύχος).

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τή 16η λήξαντος μηνός ή Α. Μ. ό 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε συσκέψεως τών Διευθυντών τής 'Αποστολικής Διακονίας.

— Τή έπομένη (17) έσπέρας ή Α. Μ. παρέθεσεν έν τή έν Ψυχικώ κατοικία του δείπνον εις τόν άναχωρούντα Μακαριώτατον Πάπαν και Πατριάρχην 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου.

— Τή 18 του αυτού μηνός ό Μακαριώτατος προήδρευσε συσκέψεως, ής μετέσχον οι Σεβ. Μητροπολιται Δρυϊνουπόλεως, 'Εδέσσης, Μεσσηνίας και Παροναξίας και ό 'Υπουργός τών Θρησκευμάτων και 'Εθνικής Παιδείας κ. Ν. Μπακόπουλος διά τό παλαιοημερολογητικόν ζήτημα.

— Αύθημερόν δέ προήδρευσε επίσης τής 'Επιτροπής διά τας έορτάς του 'Αποστόλου Παύλου.

— Τή έπομένη (19) ή Α. Μ. έδέχθη τήν έπίσκεψιν τής Α. Ε. του Πρεσβευτού τής Νορβηγίας, κατά δέ τας έσπερινάς ώρας προήδρευσε τής 'Εκτελεστικής 'Επιτροπής τής Πανελληνίου 'Επιτροπής του Κυπριακού άγώνος.

— Τή 23 του αυτού μηνός ή Α. Μ. ό 'Αρχιεπίσκοπος μεταβας εις τήν Νορβηγικήν Πρεσβείαν έπεσκέφη τήν Α. Ε. τόν Πρεσβευτήν τής Νορβηγίας.

— Κατά τήν έν τώ Μητροπολιτικώ Ναώ 'Αθηνών τελεσθεισαν τή 24 λήξαντος Δοξολογίαν επί τή 5η έπετείώ από τής συστάσεως του ΟΗΕ. ό Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος έίπε τήν ακόλουθον κατάλληλον τή περιστάσει ευχήν :

«Επάκουσον ήμῶν, ό Θεός, ό Σωτήρ ήμῶν, ή έλιπίς πάντων τῶν περῶτων τῆς γῆς, ό άρχων τῆς εὐρήνης και βασιλεύς τῶν αἰώνων, ό διά του μονογενοῦς Σου υἱοῦ παραγενόμενος έν γῆ, εὐαγγελιζόμενος εὐρήνην τοῖς ἐγγύς και τοῖς μακρῶν. Ὅτι γάρ έν τῷ σπηλαίῳ ἐγεννήθη ό Σωτήρ ήμῶν τό «ἐπί γῆς εὐρήνη» οι ἄγγελοι ἐψάλλον και διε πρός τό Πάθος ἐπορεύετο «εὐρήνην τήν ἐμὴν ἀφιημι ὑμῖν» τοῖς ἀποστόλοις παραμυθούμενος ἔλεγε, μετά δέ τήν 'Ανάστασιν «εὐρήνη ὑμῖν» τοῖς μαθηταῖς οὐ διαλείπων ἐφθγγετο. Ταύτην οὖν τήν εὐρήνην, τήν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ήμῶν» τήν Σὴν εὐρήνην δός ήμῖν, ἵνα εὐρησύνοντες εὐρηνοποιοὶ γινώμεθα τοῖς περὶ ήμῶν, ἵνα σπειρόντες θαντοῖς εις δικαιοσύνην τρυγήσωμεν εις καρπὸν ζωῆς. Ὡσπερ γάρ οι πόλεμοι και αι μάχαι έν ήμῖν ἐκ τῶν ἡδονῶν ήμῶν τῶν στρατευομένων έν τοῖς μέλεσιν ήμῶν, οὕτω και ή εὐρήνησος του κόσμου ἐκ τῆς εὐρήνης τῶν ψυχῶν ήμῶν. Εὐλόγησον, Κύριε, τόν κόσμον Σου έν εὐρήνη και κῆτιον ἀνά μέσον λαῶν πολλῶν και λάλησον ἀγαθὰ έν ταῖς καρδίαις τῶν ἀπό τῶν περῶτων τῆς οἰκουμένης ἐπὶ ταῦτό συναχθέντων και κατεύθυνον τὰς βουλάς αὐτῶν και εὐδόξωσον αὐτοῖς του κατασκηνώσαι δόξαν και εὐρήνην έν τῇ γῇ ήμῶν. Ἐλθέτω έν τάχει ή ἡμέρα τῆς βασιλείας Σου, έν ή οι ἐπί γῆς κατακόμψουσι τὰς ρομφαίας αὐτῶν εις ἄροτρα και τὰ δόρατα αὐτῶν εις δρέπανα και οὐκ ἐκεί μη μάθωσι πολεμεῖν· ἀλλ' ἀναπαύσεται ἕκαστος ὑποκάτω ἀμπέλου αὐτοῦ και ἕκαστος ὑποκάτω σικῆς αὐτοῦ και οὐκ ἔσται ό ἐκφοβῶν» και καταλήψεται ό ἀλοητός τῶν τρυγητῶν και περῶσει ή σταφυλή έν τῷ σπόγγῳ και ἀποσταλάξει τὰ δρη εὐρήνην» και οἰκοδομήσουσιν οι ἄνθρωποι πόλεις τὰς ἡφανισμένας και κατοικήσουσιν αὐτάς έν ἀσφάλειά και φάγονται τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς και ποιμανθήσουσι

έν τῷ πλοῦτῳ αὐτῆς· διι ἀνατελεῖ έν τῇ ἡμέρᾳ ἐκκληνη δικαιοσύνη και πλήθος εὐρήνης. 'Ανάστα, Κύριε, και διασκορπισθήτωσαν οι ἐχθροὶ Σου και φυγέτωσαν οι μισούντές Σε ἀπό του προσώπου Σου, διι οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν και δόδῶν εὐρήνης οὐκ ἔγνωσαν· οι δέ παρῆς κληρονομήσουσι τήν γῆν και οι εὐρηνοποιοὶ κληθήσουσι υἱοὶ Σου και πάντες, δικαιοθέντες ἐκ πίστεως και εὐρήνην ἔχοντες πρός Σε διά 'Ιησοῦ Χριστοῦ, αἰνέσωμεν διά παντός τό ὄνομά Σου, εις τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. 'Αμήν».

— Τή 11η πρωϊνή τῆς χθές επί τῇ ἐνάρξει τῶν συνεδριῶν τῆς Β' συνόδου τῆς πρώτης βουλευτικῆς περιόδου ή Α. Μ. ό 'Αρχιεπίσκοπος μεταβας εις τό Βουλευτήριον έτέλεσε τόν κεκανονισμένον 'Αγιασμόν.

— Τή 23 λήξαντος μηνός έν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῶ έτελέσθη ή Λειτουργία του άγ. 'Ιακώβου υπό του Σεβ. Μητροπολιτου 'Εδέσσης κ. Παντελεήμονος.

— 'Εκπροσωπῶν τήν Α. Μ. τόν 'Αρχιεπίσκοπον ό Βοηθός αὐτοῦ Θεοφιλ. 'Επίσκοπος Εύρίπου κ. 'Αλέξιος πρόστη τῆς έν τῷ Μητροπολιτικῷ τῆ 26 λήξαντος τελεσθεισης υπό τῶν 'Οδηγῶν 'Αθηνῶν Δοξολογίας.

— Τή 21 λήξαντος ό αὐτός Βοηθός 'Επίσκοπος έντολή τῆς Α. Μ. του 'Αρχιεπισκόπου έτέλεσε Λειτουργίαν πανηγυρικήν έν τῷ ἱερῷ ναῶ τῆς ἁγίας 'Αναστασίας του 423ου Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου και ὠμίλησε καταλλήλως.

— 'Εντολή του Μακαριώτατου 'Αρχιεπισκόπου ή Πρωτοσυγκελλία τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς δι' ἔγκυκλιου αὐτῆς πρός τοὺς προϊσταμένους τῶν ναῶν πληροφορεῖ αὐτοὺς περὶ συστάσεως 'Επιτροπῆς ἀκροάσεως ἀποτελεσθεισης υπό του Πρωτοσυγκελλου τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς και Προέδρου τῆς 'Επιτροπῆς και του Πρωτονοταρίου τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς κ. 'Ε. Φαρλέκα, του καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς Σχολῆς του 'Ωδείου 'Αθηνῶν κ. Νικ. Παππά, του καθηγητοῦ τῆς αὐτῆς Σχολῆς και του 'Ωδείου Πειραιῶς κ. 'Ι. Μαργαζιώτου, του καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς Σχολῆς του 'Ελληνικοῦ 'Ωδείου κ. Χατζηθεοδώρου και του Πρωτοψάλτου του ένταῦθα Ι. ναοῦ τῆς 'Αγίας Ζώνης κ. Μιχαήλ Παπαδάκη, ἥτις, συνεργομένη έν τακταῖς συνεδρίασι, κρίνει και ἀποφαίνεται ἀν και κατά πόσον οι πρός δοκιμασίαν διά τήν κατάληψιν κενῆς ἱεροψαλτικῆς θέσεως προσερχόμενοι είναι οι καταλληλότεροι πρός λῆψιν 'Αρχιεπισκοπικοῦ διορισμοῦ και γνωματεύει επί τῶν ὑποβαλλομένων παραπόνων δι' ἀνεπάρκειαν τῶν έν ἐνεργείᾳ ἱεροψαλτῶν, ἀπαγορευομένης εις τό ἐξῆς τῆς έν τοῖς ναοῖς δοκιμασίας ἱεροψάλτου ἀνευ σημειώματος τῆς Πρωτοσυγκελλίας. Διά τῆς αὐτῆς ἔγκυκλιου έντέλλονται οι λαβόντες προσωρινόν διορισμόν ὅπως ἀναπληρώσωσι τὰς ἑλλείψεις αὐτῶν πρός πλήρη μουσικήν κατάρτισιν.

— Δι' ἄλλης δέ πρός τὰ 'Εκκλ. Συμβούλια ἔγκυκλιου ή Πρωτοσυγκελλία τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς κατόπιν συστάσεως τῶν 'Αστυν. 'Αρχῶν ἀπαριθμεῖ τὰ μέσα, ἅτινα πρέπει νὰ λαμβάνωσι ταῦτα διά τήν ἀσφάλειαν τῶν 'Ι. ναῶν και τῶν έν αὐτοῖς τιμαλφῶν και πολυτίμων.

— Τή 18 λήξαντος μηνός πρωτοβουλία του Πρωτάνεως του Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν ἐγένετο ἐπίσημος δεξίωσις τῆς Α. Θ. Μ. του Πάπα και Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου έν τῇ μεγάλῃ του Πανεπιστημίου αίθούσῃ τῶν τελετῶν. Ἄμα τῇ εισόδῳ του Πατριάρχου, εὐλογοῦντος τό πληροῦν τήν αἰθοῦσαν πλήθος τῶν καθηγητῶν, φοιτητῶν και φιλομοῦσων, ἐψάλη υπό τῆς φοιτητικῆς χορωδίας τό «εις πολλά ἔτη, Δέσποτα», μεθ' ό ό Πρύτανης κ. Γ. Σωτηρίου έν προσφωνῆσει ἐξέφρασε τήν βαθεῖαν του Πανεπιστημίου συγκίνησιν επί τῇ προσγενομένη εις αὐτό υπό τῆς Α. Θ. Μ. διά τῆς παρουσίας ταύτης τιμῆς, ἀναμνησθεῖς δέ τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν τῆς ἀποστολικῆς τῶν ἀλεξανδρέων 'Εκκλησίας και ἐξάρας τήν υπό τήν σκέπην τῶν αἰγυπτιακῶν ἀρχῶν έν τῇ φιλοξένῳ τῆς Αἰγύπτου χώρα ἀκμήν τῶν ἐκεῖ ἐλλήνων ἀποδήμων, ὧν πλειστοι τοῦ Πανεπιστημίου τρόφομοι, διεδήλωσε τήν χαράν του πανεπιστημιακοῦ κόσμου επί τῷ διι ή Α. Θ. Μ. συνεχίζει τήν ἔκπαλαι τηρουμένην ἑλληνικήν

παράδοσιν τῆς τιμῆς τοὺς σκαπανεῖς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐπιβραβεύουσιν τοὺς ὑπερμάχους τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος, παρεκάλεσε δ' ἐν τέλει τὸν Πάπαν νὰ εὐλογήσῃ τὴν περὶ αὐτὸν σεμνὴν ὁμήγουριν.

Εἶτα ὁ Πατριάρχης ἀναστὰς ἐξέφρασε θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ τόσοῦ πανηγυρικῇ ταύτῃ δεξιῶσει ἐν τῷ σεμνῷ τῆς ἐπιστήμης τεμένει ἐν μέσῳ τῶν ὀρηρῶν ἐργατῶν τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος, ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ δὲ ταύτῃ ἠγαθύνθη νὰ δηλώσῃ ὅτι εἰς ἐπιβραβεύουσιν τῆς κατὰ τὴν ἔθρικὴν κατοχὴν ἐθνικῆς στάσεως τοῦ Πανεπιστημίου ἀπονέμει εἰς τοὺς κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην Πρύτανιν, Σύγκλητον καὶ καθηγητικὸν προσωπικὸν τιμητικὸν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας μετάλλιον μετὰ τοῦ σχετικοῦ διπλώματος. Εἶτα τῆς φοιτητικῆς χορωδίας ψαλλούσης τὴν φῆμιν τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἡ Α. Θ. Μ. ἀπεχώρησε προπεπομένη ὑπὸ πάντων μετ' ἐνδείξεων πολλῆς εὐλαβείας.

Κατὰ τὴν δεξιῶσιν παρῆν ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως κ. Δημήτριος, οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες Σεβ. Μητροπολίται τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου Πηλουσίου κ. Παρθένιος, Λεοντοπόλεως κ. Κωνσταντῖνος, Ἐρμουπόλεως κ. Εὐάγγελος καὶ Νουβίας κ. Ἀνθίμος, καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις Ἐξάρχος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σεβ. Μητροπολίτης πρ. Νευροκοπίου κ. Γεώργιος.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος.

Καθ' ἃ ἀνακοινῶνται ἡμῖν ἐκ Καρδίτσας, πρωτοβουλία τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἰεζεκιήλ περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς συνεκροτήθη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆ συμμετοχῆ ὀλοκλήρου τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς ἐπαρχίας, καθ' ὃ παρέστησαν πᾶσαι αἱ πολιτικαί, δημοτικαί, στρατιωτικαί καὶ ἄλλαι ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Μετὰ δέησιν ὑπὲρ εὐδωσέως τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου, ἀφοῦ ἐτηρήθη ἐνὸς λεπτοῦ σιγῆς ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν σφαιγιασθέντων κληρικῶν, ἐγένετο εἰσήγησις ὑπὸ τοῦ μεροκήρυκος πανοσιολογ. Ἀρχιμ. Εὐσταθίου Μπιλάλη, ἐθ' ὃν ὁ παραστάς νομάρχης ἐξήρθε τὰ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἐν τῷ νομῷ συντελεσθέντα κοινωφελῆ ἔργα, ὡς καὶ τὴν ἐν γένει δράσιν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Εἶτα οἱ πάντες κατηυθύνθησαν εἰς τὴν ἐν τῇ οἰκοδομῇ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων στεγαζομένην Νυκτερινὴν διὰ τοὺς ἀγραμμάτους Σχολῆν, ἔνθα μετὰ προσευχῆν ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου, καθ' ὅς ἀνεπτύχθησαν θέματα σχετιζόμενα ἐν γένει πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ἐφημερίων. Ἐπιπροσθέτως ὠμίλησαν καὶ οἱ παρόντες προϋστάμενοι τῶν ὑπηρεσιῶν γεωργικῆς, δασικῆς, νομομηχανικῆς, ὁ ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος κ. Βαμπούλης καὶ ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τῆς μέσης ἐκπαίδευσέως κ. Μόσχος καὶ ὁ στρατηγὸς κ. Πετζόπουλος. Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τοῦ συνεδρίου τὰ μέλη ἐπεσκέφθησαν τὸ νοσοκομεῖον, τὸ ὄρφανοτροφεῖον καὶ τὴν ἔτι ἡμιτελῆ οἰκοδομὴν τῆς Χριστ. Ἀγωγῆς, πάντα ἐπιτεύγματα τῆς Α. Σ., εἶτα δ' ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου τῆς ἐπαρχίας. Ψηφίσματα τοῦ Συνεδρίου διεβιβάσθησαν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην κ. Ἰεζεκιήλ, τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασμάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφει ἡ «Ὁρθοδοξία» ΚΠόλεως, ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἐκτιμῶσα τὰς ἀς ἀπὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ κληρικὸν στάδιον καὶ ἐξακολουθεῖ εἰτι προσφέρων αὐτῇ πολυτίμου ὑπηρεσίας ὁ ἐκλεκτὸς Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανὸς ὡς τε Σχολάρχης τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς καὶ ὡς Μητροπολίτης Θυατείρων, ἐνέκρινεν ὅπως ἐν ἔτει 1952 ἐορτασθῇ ἡ συμπλήρωσις

55ετοῦς κληρικῆς αὐτοῦ διακονίας, 40ετοῦς ἀρχιερωσύνης, 30ετοῦς ποιμαντορίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θυατείρων καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ 80οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἐορτασμοῦ καὶ τὸν καταρτισμὸν τοῦ σχετικοῦ τόμου τῶν ἐναίσιμων κατηρησθῆ συνοδικῶς ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσης κ. Πολυκάρπου, Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου καὶ Εἰρηνοπόλεως κ. Κωνσταντῖνου, μαθητῶν ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ Χάλκης τῆς Α. Σεβασμιότητος.

— Τῇ 9 παρ. Αὐγούστου ἐγένετο ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ ἡ εἰς ἀρχιερέα χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀποστόλου, τῶς ἐπὶ σειράν ἐτῶν Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ρόδου.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου διορίσθη Σχολάρχης τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς καὶ διπλωματοῦχος τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρτ Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κουκούρης, προϋστάμενος τῆς ἐν Βοστώνῃ ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς κοινότητος. Ἐπὶ τούτῳ εἰσηγήσει τῆς Α. Θ. Π. ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξέλεξε αὐτὸν Ἐπίσκοπον Μιλήτου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἐν ἐκθέσει αὐτοῦ πρὸς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν ὑπέβαλεν ὅτι, ἀνταποκρινόμενος εἰς ἐπιθυμίαν τῶν ἐν Νοτίῳ Ἀμερικῇ ὀρθοδόξων κοινότητων μετέβη ἐκεῖσε, παραμείνας δ' ἐπὶ δύο ἑβδομάδας ἐπεσκέφθη τὰς ἐν Ἀργεντινῇ κοινότητας, ὡς καὶ μίαν ἐν Οὐραγουάη, τοῦ Μοντεβιδεο, καὶ ἐμελέτησε τὴν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν. Κατὰ τὰς πληροφορίες τῆς Α. Σ. ἐν Βραζιλίᾳ ὑπάρχουν 3.000 ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἐν Οὐραγουάη 1.200, ἐν Χιλίᾳ 1.000, πολυπληθέστεραι δὲ καὶ μάλλον ὀργανωμένοι εἶνε αἱ ἐν Βουένος-Ἀίρες, Βέρισσος, Κόρδοβα, Μεντόζα, Ροζάριον κοινότητες ἀριθμοῦσαι 12.000 ἄτομα καὶ ἐξυπηρετούμεναι ὑπὸ τριῶν ἱερέων.

Ἅγιον Ὄρος. Διορίσθη νέος διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁ κ. Νικ. Κουράσης, δικηγόρος, τῶς νομάρχης, ὃν, ἀφικόμενον περὶ τὰ μέσα παρελθόντος Ἰουλίου εἰς Καρυάς, ἡ Ἱ. Κοινότης ὑπεδέχθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου, ἔνθα προσεφώνησεν αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Κοινότητος ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς μονῆς ἁγίας Λαύρας. Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὸ θέρος οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος καὶ Κιλκισίου κ. Ἰωακείμ, ὡς καὶ οἱ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας Πηλουσίου κ. Παρθένιος καὶ Νουβίας κ. Ἀνθίμος.

— Τῇ 20 παρ. Αὐγούστου συνεκροτήθη ἐν Καρυαῖς ἡ Ἱ. Δισειναῦσις Σύναξις, ἥτις μεταξὺ ἄλλων ὄρισεν ὡς συζητητέον θέμα τῆς προσεχοῦς Δισειναυσίου συνεδρίας τοῦ Μαΐου τοῦ ἐπιόντος ἔτους τὴν ἐπαναληπτικὴν τῆς Σχολῆς.

Ἐπισκοπὴ Χανίων Κρήτης. Ἐπιτροπὴ Ἐφημερίων τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου Ἐπισκοπῆς Χανίων διὰ τηλεγραφῆματος πρὸς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὴν Κυβέρνησιν ἐκφράζει τὸ παράπονον αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ὅτι μισθοδοτεῖται γλισχρότατα διὰ τοῦ ἰσχύοντος μισθολογίου, διαμαρτύρεται «δι' ἐγκατάλειψιν καὶ ποιεῖται ἔκκλησιν περὶ ἀναπροσαρμογῆς τοῦ μισθοῦ του πρὸς τὸν βιωτικὸν τιμάρθρον, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν δημοσίων λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος, διατρίψας ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Ἀθήναις διὰ λόγους ὑγείας, ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς εἰς Ἀίγυπτον τῇ 19 λήξαντος μηνός.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

Τῇ 20ῃ τοῦ λήξαντος μηνός εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Μακαρίου ἐξελέγη παμψηφεί Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὁ Μητροπολίτης Κιτίου κ. Μακάριος, μετὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν ἐπηκολούθησεν ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτοῦ ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Λευκωσίας.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Είς τὸν ἀπὸ τριετίας γάλλον ἱερέα τοῦ ἐν Μόσχᾳ ναοῦ τοῦ ἁγ. Λουδοβίκου τῶν Γάλλων αἰδεσ. Μ. Thomas ἐδηλώθη ὅτι δὲν ἀνανεοῦται ἡ ἀδεια τῆς αὐτόθι παρμονῆς του, ἀτελεσφόρητοι δ' ἀπέμειναν αἱ ἐπανειλημμένοι ἐπεμβάσεις τῆς ἐν Μόσχᾳ Γαλλικῆς πρεσβείας. — Χθὲς τὴν ἑσπέραν ἐγένετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ πολυάνθρωπος ἐκκλησιαστικὴ λιτανεία ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου τῆς Ρώμης μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀποστ. Πέτρου ἐπὶ τῇ πρὸ πολλοῦ ἀγγελθεισῇ καὶ σήμερον τελουμένῃ ἐπισήμῳ ἀνακηρύξει τοῦ νέου περὶ τῆς εἰς οὐρανὸς σωματικῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου δόγματος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀρχιμανδρίτην Ἀγαθάγγελον Γεωργιάδουλον Χαλβάτσον, Αἰδεσ. Ἰωάννην Μανυρίδην Κομοτινήν, Ἀθανάσιον Σπαντιδέαν Σαϊδάνα Καρδαμύλης καὶ Ἀπόστολον Δαβίλλαν Νέον Ἐοινοῦ Πατρῶν διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν. — **Αἰδεσ. Ἰωάννην Σιγαλάκον Ἄλικα Τσικαλιῶν** διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθη· φύλλα ἀπὸ 1-8-51 ἐστάλησαν. — **Πανος. Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Παπούλην** Πρώτην Παγγαίου ἢ διευθύνσεις σας ἐτροποποιήθη. — **Πανος. Ἱερομόναχον Πολύκαρπον** Κυλλήνην· περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑμᾶς ζητήματος πραγματεύεται εἰδικὸν ἄρθρον τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου.

= ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἀπόφασις 12

Τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου κατὰ τοῦ Ἱερέως Ἀθανασίου Καραναστάση ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Δράμας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δράμας.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δικάζον ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου Ἰδὸν καὶ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 898 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμου 5383».

Κηρύσσει ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Ἱερέα Ἀθανάσιον Καραναστάση, ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Δράμας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δράμας τῶν ἀποδιδομένων αὐτῷ κατηγοριῶν ἐπὶ σκανδαλώδει βίῳ καὶ ἐπὶ ἀποβολῇ τοῦ Ἱερατικοῦ σχήματος καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν ποινήν τῆς καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης ἀξιώματος, ἀπογυμνοῦν αὐτὸν παντὸς Ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ τίτλου, ἐπανάγον εἰς τὴν τῶν λαϊκῶν τάξιν καὶ μὴ δυνάμενον τοῦ λοιποῦ μῆτε ἱεροπρατεῖν ἐν γένει, μῆτε φέρειν τὸ τοῦ κληρικοῦ σχήμα καὶ ἔνδυμα, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦν λαϊκὸν γνωριζόμενον, ἐπιβάλλει δ' αὐτῷ τὰ δικαστικά ἐξοδα συμφῶνως τῷ 124 ἄρθρῳ τοῦ «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων» Νόμου 5383.

Ἐκρίθη ἀνεφασίσθη καὶ ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις αὐθιμῆρον.

- † Ὁ Σάμου **Εἰρηναῖος** Πρόεδρος
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως **Ἰωακείμ**
- † Ὁ Ἐλασσόνας **Καλλίνικος**
- † Ὁ Ἥλλειας **Γερμανὸς**
- † Ὁ Γόρτυνος **Γερμανὸς**

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. **Σπυρ. Σταθάτος**

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίων πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ ἁγίας Παρασκευῆς τῆς ἐνορίας Κερασσοχωρίου Εὐρυτανίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν ταύτην θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑπο-

ψηφίους ἐφημερίου τοῦ ἐν λόγῳ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ἐν Ναυπάκτῳ 1950.

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρος.

Ἱ. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου κλ.

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν νόμων τῆς πολιτείας ἀπαιτούμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν χηρεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἐνορίας τοῦ ἐν Μυκόνῳ ἱ. ναοῦ τῆς ἁγίας Κυριακῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀποδεικτικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν.

Ἐρμούπολις Σύρου τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1950.

† Ὁ Σύρου Φιλάρετος

Ἱ. Μητρόπολις Δράμας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ Διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὡς καὶ τὰ κανονικὰ τοιαῦτα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν κατάληψιν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἱερῶν ναῶν 1) ἁγ. Γεωργίου Αἰγείου, 2) Πέτρου καὶ Παύλου Ἀμπελακίων, 3) ἁγ. Γεωργίου Ἀηδονοκάστρου, 4) Εὐαγγελισμὸς Θεοτόκου Βαθυσπήλου, 5) Ἀρχαγγέλων Γρανιτῆ, 6) ἁγ. Νικολάου Δενδρακίαν, 7) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Καλλικάρπου, 8) ἁγ. Δημητρίου Μοκροῦ, 9) ἁγ. Γεωργίου Μοναστηρακίου, 10) Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσοχωρίου, 11) Πέτρου καὶ Παύλου Μικροχωρίου, 12) ἁγ. Γεωργίου Μεγαλοκάμπου, 13) Πέτρου καὶ Παύλου Ν. Καλαποτιῶν-Πηγῶν, 14) ἁγ. Παρασκευῆς Νικοτσάρα, 15) Προφήτου Ἡλιοῦ Παπάδες, 16) ἁγ. Δημητρίου Πτελέας, 17) ἁγ. Παντελεήμονος Πολυσοῦκου-Τεμένους, 18) ἁγ. Δημητρίου Περιβλέπτου, 19) Κοιμήσεως Θεοτόκου Περιστεριῶν, 20) ἁγ. Γεωργίου Πρασινάδας-Σύλλης, 21) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Πολυερίου, 22) ἁγ. Παντελεήμονος Στέρνας-Κρήνης, 23) Προφήτου Ἡλιοῦ Σκαλωτῆς, 24) ἁγ. Γεωργίου Σιδηρονέρου, 25) ἁγ. Γεωργίου Ὁδλου, 26) ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Παλαμπέλων.

Ἐν Δράμᾳ τῇ 23ῃ Ὀκτωβρίου 1950.

† Ὁ Δράμας Γεώργιος

Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὡς κατωτέρω ἐκτίθενται κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν πιστοποιητικά τῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Ἱερέως τῆς χηρεύουσας ἐφημεριακῆς θέσεως ἐν τῇ Ἐνορίᾳ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου τῆς πόλεως Ἀργους. 1) Κανονικὰ προσόντα: ἀμειπτος βίος ἦτοι ἀποφυγὴ σαρκικῶν παρεκτροπῶν, χαρτοπαιξίας, οἰνοποσίας, κλοπῆς, κ.λ.π. 2) Νομικὰ προσόντα: ὅσα ὀρίζονται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 47 καὶ 48 ἄρθρῳ τοῦ Α.Ν. 2240 περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων.

† Ὁ Ἀργολίδος Χρυσόστομος

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ
- † Ὁ Ἐδέσσης - Πέλλης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
- † Ὁ Κερκύρας - Παξῶν ΜΕΘΟΔΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΗΣ

Τόποις «Φοῖνικος» Λεωνόατοῦ 4. Ἐν Ἀθήναις